

ДЪХОВО СЪЗДАНИЕ

3' 09

СЪЗДАНИЕ ЗА ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

"Сънувах, но няма кой да
изтълкува съня..." (Битие 41:15)

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаето да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. И ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

Превод и графичен дизайн: Христо Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

В ТОЗИ БРОЙ:

Истината е в Исуса Христа	3
Канализация (Алегория за днешни дни) <i>Навин</i>	5
Триумфът на възкресението (2) <i>Християн</i>	7
Светът страда и се бори <i>Спас Стефанов</i>	9
Първо послание на Йоан (3) Истинско и лъжливо помазание <i>Мартин Бейкър</i>	11
Основи (10) Той е Глава на Тялото! <i>Иър Стивли</i>	15
История на сътворението (10) Геоложки промени след Потопа <i>Р. В. Каргил</i>	18
Грехът и неговите последици <i>Християн</i>	21
Едно писмо без адрес <i>Навин</i>	24
”Трябва да се родите отгоре“ <i>Ч. Х. Спърджън</i>	27
Знаците на времето (2)	28

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

ИСТИНАТА Е ЕДНА И ТЯ Е СКРИТА В ИСУСА ХРИСТА!

Истината е Исус-Христовото знаме, под което стои и ратува „ДУХОВНО СЛОВО“.

„ДУХОВНО СЛОВО“ СТОИ за:

1. Библията като Божие Слово.

Докато всички книги и човешки учения са едnodневки в историята на вековете, Библията и нейното учение за вяра и живот са непоколебима канара. Всичко преминава, а Божието Слово стои до века.

2. Исуса Христа – Господ и Спасител.

Прикованият на кръста, възкръсналият и победил смъртта Христос е единственият Господ и Спасител за всеки човек. Само при Неговите нозе има прошка, мир, радост и тържество.

3. Христовата Църква е организъм, а не организация.

Христовата Църква е една, съградена върху учението на Новия завет – здравата канара, която е нашият Господ Исус Христос. Подвизавайте се единогодушно за вярата евангелска. Едно тяло, един Дух, една надежда, един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец над всички, чрез всички и във всички.

„ДУХОВНО СЛОВО“ ТРЪБИ за:

1. Благовестието на Исуса Христа.

Хората днес са в отчаяние и криза – духовна, морална и икономическа; неправди, злини и бедствия гнетят всички. Хората отчаяно се нуждаят да дойдат на себе си и да потърсят спасение. Ние ще посочим причината за злощастията и единствения път за спасение. „Покайте се и повярвайте в благовестието“ (Марк 1:15).

2. Евангелска жива вяра.

Вярата, която повдига унилия дух, вярата, която спасява, вярата, която сочи нагоре към възход за нов живот, нови хора, нови отношения на правда въз основа на спасителната Божия благодат и раждане отново. Това е живата вяра в Исуса Христа и Бога!

3. Действителен ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ.

Победа над греха, света, плътта и Сатана. Подвиг на себеотричане и жертва.

„ДУХОВНО СЛОВО“ СЕ БОРИ срещу:

1. Безбожието, което е опиум за човечи и народи.

Надигащата се вълна на безверие носи само разрушение за личността и дома. Силите на ада искат още веднаж да се срещнат в борба с истината и светлината. Лъжата, която грешниците искат да възкачат на трон, е, че няма Бог, който да им държи сметка за покварените им дела. Но тронът, който безбожниците градят с такова усърдие, ще се срине и ще затрупа градящите го.

2. Формалното, лицемерно и мъртво християнство.

Лъжливото християнство е направило повече злини на вярата в Бога и благовестието на Исуса Христа, отколкото безбожието и всяка друга тъмна сила. Християнството е истина, която се живее – живот, който твори и върви напред.

3. Лъжливите учения, ересите, сектантството и заблудите.

Сатана много често се явява като светъл ангел с Библията в ръка. Той има претенции за всезнание и правоверие. Лъжливите учения, които са се прикрили зад Библията, са вътрешен враг, предател, Юда в дружината на Исуса.

Никой...

Никой без Евангелието не може истински да вярва в Бога! Никой не може истински да се моли Богу без Евангелието! Защото без Евангелието никой не може да узнае същината на Бога, нито може да знае какви са отношенията на човека с Бога.

Хорските вярвания в Бога са пълни с всевъзможни суеверия и само Евангелието ни дава истинска представа за Бога, само то ни открива какви трябва да бъдат отношенията на човека с Бога.

Простите хора наричат Бога „Дядо Господ“, а учените Го наричат провидение и съдба. Бог никога не е бил дядо, нито пък провидение или съдба. „Аз Съм вашият Отец, а вие сте ми синове“, казва Господ. Той е Създател и Управител на вселената, а не провидение и съдба! Евангелието ни открива как да се приближим до Бога и да Го познаем отблизо. Между Бога и нас стоят нашите грехове и Неговата святост. Когато бил създаден нашият праотец Адам, Бог идвал до Адама с вечерния ветреца и разговарял с него всеки ден, т.е. човекът имал достъп и лично общение с Бога. Същото щеше да бъде до днес и с всички нас, но непослушанието и падението на Адама сложили преграда между Бога и нас и сега без Евангелието нашият ум е забъркан в заблуди и суеверия по отношение на Бога. „Човеците се отклониха в своите размишления и сърцето им се помрачи, и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на тленен човек и на птици, и на четвероноги, и на гадове! И поклониха се на тварта, а не на Твореца“. Евангелието ни показва начина, по който можем да се сближим с Бога, то ни казва как да махнем греховете си и как да станем свети и праведни пред Бога. Евангелието ни открива, че Бог е Дух и че нашето общение с Него може да бъде само духовно. „Бог е Дух и които Му се покланят, с дух и истина трябва да Му се кланят“.

Най-после!

Повечето от човеците живеят само с мисълта за „после“, а само малцина – с мисълта за „най-после“. За „после“ пътникът си взема хляб в торбата, пари в кесията; за „после“ разумните хора в тоя свят си събират имот и даже богатство. Но за „най-после“ кой събира

нещо?

Библията, която ни говори за най-важните въпроси на живота, казва, че в Ноевите дни хората никак не мислели за „най-после“. Те ядели, пиели, женели се, търгували, градели, садели до часа, когато дошла водата и потопила всички. Ако са знаели, че ги чака такава сетнина, „най-после“, те навярно дълго време преди Потопа биха престанали да градят и садят и биха се приготвили като своя съвременник Ной – биха направили кораби, за да спасят себе си и домовете си.

Содомските и гоморските жители също не мислели за „най-после“. Прочетете какво се разказва за тях в книгата Битие, глава 19, стихове 23–25.

Забележително нещо е човек да не мисли за „най-после“, лакомо да се труди да използва настоящето, без да подбира средствата. Друго още по-забележително нещо е продължителното предупреждение, което Бог праща, преди да нанесе погибелта. Сто и двадесет години Бог предупреждава Ноевите съвременници и доста дълго време предупреждава содомците и гоморците чрез Лота. Сто и двадесет години Ной прави ковчега за спасението на семейството си и с това чудно дело говори за решената участ на своите съвременници: че „най-после“ иде Потоп, който ще погуби и унищожи всички. За Ной се казва, че той е бил „проповедник на правдата“ (2 Петр. 2:5).

Днешният свят не се различава по нищо от тогавашните хора – содомците и гоморците. Подобно на тях, и сега хората под живот разбират ядене, пиене и разврат – злоупотреба с онези неща, които Бог е дал на човека, за да ги употребява законно и праведно. Но както за тях, така и за днешните хора в ден, който е познат само на Бога, „най-после“ ще дойде свършекът на всичко.

Канализация

Сън трябва да беше, защото за едно толкова късо време на яве човек не може да види толкова много неща.

Гори, планини, полета, големи реки, езера, морета – като че цялата земя беше разстлана пред очите ми и народ, народ, колкото очи виждат, все народ, и то наредени по права линия с търнокопи, мотики, брадви, чукове, лостове, лопати и всякакъв вид работнически инструменти. После видях машини с най-различно предназначение да произвеждат всичко, което беше нужно на тия работници. И целият този свят работеше нещо голямо, защото едни строяха прегради за реките и прекопаваха нови корита, други ломяха големи канари, пробиваха тунели, трети изсичаха безкрайни гори. Влакови композиции превозваха грамадни дървета – дънери от

(Алегория за днешни дни)

вековни букаци и големи каменни блокове, пясък и разни други материали, нужни за голямата постройка, която, както разбрах, трябвало да опасва цялата земя и да минава през суша и морета.

Гледайки цялата тази грандиозна работа, аз пожелах да узная какво е това величествено начинание.

И нали беше насън, веднага моето желание беше

удовлетворено. Гледам пред очите си грамаден надпис на фирма и чета:

Анонимно дружество за канализиране на злото в света

Удивителна работа, рекох си аз и много се заинтересувах да узная нещо повече за това велико предприятие, на което работеше такова множество човеци. И както се досещате, моето желание веднага беше удовлетворено.

Един много важен господин дойде до мене и като предугади голямата ми любознателност, почна да ми разказва:

– Известно е на цял свят – започна той, – какви опустошения е правило и прави до днес злото в света. Човечеството и минута не е било спокойно, очаквайки злото да прелее и да наводни целия свят. Ето защо през всички векове до днес учени и гениални мъже са търсили средства и начини да предотвратят това събитие.

Най-сетне господин Луцифер след дълги проучвания откри, че ако тази стихия, която постоянно нанася такива злини на човечите, се канализира със средствата, които науката дава на човека, не само няма да носи беди на човека, но обратно, ще я използва за свои облаги.

– Един канал, който да опасва цялата земя – продължи господинът, – ограден от двете си страни с яки високи стени, в които да има отверстия за втичане и без възможност за преливане.

И представи си събрано така нареченото от човечите зло, като сила за живот, живот, който търси удовлетворение – канализиран в неговите естествени потоци към главния канал, който ние наричаме природен живот. Досегашните угризения на съвестта и разните морални понятия, които човечите изкуствено са си създали през вековете – като тези за Бог, правда, истина, рай, грях, пъкъл, лъжа и пр., и пр., които само са смущавали човешката природа и не са й давали възможност да се развива. Всъщност те са били същинското зло в човешкия живот, а не онова природно у човека стремление към удовлетворение на всичко, що пожелае.

– Гледай – каза ми господинът, – какви постройки се правят край канала за събиране зло, което занапред няма да носи разорение, а сила, която ще движи гигантски машини за произвеждане на блага, наслади и радост в цялата вселена.

Погледнах и действително край канала се издигаха много фабрики за всевъзможни продукти и лакомства, каквито човек би пожелал.

Видях великолепни дворци, вили, градини, които се пълнеха с весел народ. На разни места из градините свиреха музиканти. По гладките

като стъкло улици се движеха красиви автомобили, карани главно от момчета и момичета. Над главите ни се носеха хвърчила по за един човек, които се премятаха във въздуха като птички. Едни слизаха, други политаха, а бръмченето им беше като някоя нова музика.

– Всичко е готово – извика изведнъж някой със силен глас, – злото вече е канализирано чрез вековните усилия на човешкия ум!!!

– Довиждане – каза ми господинът, – викат ме колегите да подпиша акта за завършване на строежа.

Аз дълго стоях в захлас да гледам чудните красиви постройки и веселия човешки живот.

А злото на буйни талози се вливаше в големия канал през страничните отверстия.

Нали е сън, всичко бързо се мени.

Господинът, който говореше с мен по-рано, дойде пак при мен, но с много изплашено лице и с отчаян вик ми каза:

– Великият учител се самоуби, защото изпуснал да предвиди в своя план една възможност.

– Каква възможност – попитах аз?

– Естествения закон на увеличаващото се зло у човека.

– И сега?

– Сега иде най-страшното за човечеството.

– Какво? Как?

– Гледай и ще видиш.

Погледнах към големия канал, където беше събрано течението на човешкото зло, наречено от големия учител “естественият живот на човека”, и видях, че с голяма бързина каналът се пълнеше и вълните страшно бучаха, като се надигаха по-високо и по-високо.

– Катастрофата ще бъде ужасна – простена господинът. – Всичко вече е свършено. Вечно проклетие ще се изсипе върху главите ни, защото ние излъгахме човечеството. – Той чупеше ръце и стенеше като някой ухапан от змия, а пенеците се вълни изпълваха все повече канала и покриха всяко едно отверстие и от двете му страни. По този начин всеки приток се върна назад, изпълни своите бентове и започна да се разлива по низките места, като започна да залива градини, наводняваше дворища, вили, фабрики. Всяка работа и наслаждение спряха. Човечите почнаха да бягат към по-високите места и да търсят убежище по планините.

Ужасно нещо настана, потоп от човешко зло във всичките му разновидности и страхотии покри цялата земя! А човечите се давеха в своето си зло!

При тази ужасна гледка аз се стреснах и се събуди.

ТРИУМФЪТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Част 2

III. Основата на новия живот на вярващия

Жертвата за грях в лицето на Господ Исус Христос може да спаси погиващия грешник единствено ако той вярва напълно в Него, символ на което бе издигнатата от Мойсей змия, та всеки, който погледне към нея, след като е ухапан от горителните змии, да остане жив (Йоан 3:14). Така и Агнецът Божий трябваше да бъде издигнат, прикован на кръста, за да понесе греха на света (Йоан 1:29). Възкресението на Господ Исус бе необходимо, за да направи тази вяра възможна. Защото вярата в Агнеца Божий не би била възможна, без да се покаже завършената победа на Голгота чрез триумфа на възкресението (Йоан 19:30).

Затова спасението има победна сила и става възможно за нас единствено във възкръсналия и издигнат на кръста Посредник. Само във въздигнатия в слава Агнец Божий благодатта е отворена за всички. И понеже ние имаме прощението на греховете чрез вяра, то Бог изпрати Духа на Сина Си в нашите сърца (Гал. 4:6), за да можем да предстоим пред Бога оправдани в Деня на Неговия Съд. Така щото благодатният плод, който произраства от жертвената смърт на Божия Син, чрез която ние можем да бъдем примирени с Бога, е живата връзка на вярващия с Христос (Римл. 6:5; Гал. 2:19, 20; Кол. 3:3), общение на изкупения в смъртта и живота на Изкупителя.

Смисълът на думите: „Който яде плътта ми и прие кръвта ми, в Мен пребъдва и аз в него“ (Йоан 6: 53, 52–55, 56–58), се крие в живота, който изкупеният има в Христа Исуса, което може да се сравни със старозаветните принципи за ядене на примирителните жертви (Лев. 7: 32–34; Изход 12:3; 1 Кор. 5:7; Евр. 13:10); и така Христос за нас става Христос в нас – надеждата на славата (Кол. 1:27).

По такъв начин Писанието дава ясно да се разбере, че доктрината за Заместителната жертва е много повече от прост мисловен процес на добавяне и изваждане, механично пресмятане на вина и заслуги, вид търговия, в която се пресмята дебит и кредит. Заместителната жертва на Господ Исус говори за една жива връзка, за съвършено нов живототворящ принцип, който е

божествен, личен и всепроникващ.

Христос, който сам даде Себе Си като принос за умилоствение, единствено може да дари Своите дарове. Само така Той става истински Дарител (2 Кор. 9:15). Той не само приготвя и посочва пътя, но Самият Той е пътят (Йоан 14: 6). Той не е само Умилоствител, но умилоствение (1 Йоан 2:2; 4:10), не само Изкупител, но изкупление (1 Кор. 1:30). Извършителят на действието е и самото действие. Затова вярата в Него не е само външно одобрение, но е вяра, която води до личен съюз с Него, а това е общение с Него, като за апостол Павел и за всички изкупени призивът „в Христа“ е израз, който описва произхода и духовната същност на тяхната опитност в спасението.

Ако проследим посланията на апостол Павел, откриваме, че изразът „в Христа“ се среща 164 пъти като „оправдани в Христа“ (Гал. 2:17), „в Него праведни пред Бога“ (2 Кор. 5:21). Във всички негови послания се говори за тази благословена и всепроникваща тайна, като във всяко послание тя има своя особен и бележит аспект:

в Римляни	– оправдание в Христа;
в Коринтяни	– освещаване в Христа;
в Галатяни	– свободата в Христа;
в Ефесяни	– единство в Христа;
във Филипияни	– радост в Христа;
в Колосяни	– пълнота в Христа;
в Солунци	– прослава в Христа.

Затова умиловителната жертва на Христа има оправдателна сила само за онзи виновен грешник, който е свързан със светия Изкупител чрез ново раждане. Всеки, който е новороден, се вгражда в този жив организъм, на който глава е сам Христос, и всяка една част от този организъм има една и съща природа (Евр. 2:14–17). Затова Христос остава човек завинаги, за да може всички изкупени измежду хората да съставляват един жив организъм, на който глава е сам Христос. Христовата църква е жив организъм, а не организация. Всяка една човешка организация носи човешки привкус, а Христовата църква има небесен характер, носи характера на Христос.

Но тялото е съществено необходимо за човека. То не е затвор за душата, както проповядват Платон, Аристотел и Ориген; тялото е съществена част от понятието за човек. Без тяло човекът е гол, разсъблечен: „Понеже в тоя дом и стеном, като очикаме да се облечем с нашето небесно жилище, стига само, облечени с него, да не се намерим голи. Защото ние, които сме в тая телесна скиния, като обременени, стеном; не че желяем да се съблечем, но да се облечем още повече, за да бъде смъртното погълнато от живота“ (2 Кор. 5:3). Затова Христос възкръсна в тяло, което е вечно, което, разбира се, притежаваше свършено различни способности, но Той продължи да съществува като човек. Без телесно възкресение Христос би напуснал човешкия порядък, защото бе Божий Син, но Той възкръсна в нетленно, ново тяло. В противен случай Той нямаше да стане изпълнител и преобразител на делото на изкупление, което Той завърши в пълнота чрез Своето преобразяване (Евр. 2:14).

Затова възкресението на тялото свидетелства за идването (Деян. 1:11) на Изкупителя в същата тази вечна, преобразена и прославена човешка форма. Това показва, че Христос е „последният Адам“ (Римл. 5:12–21), „вторият човек“ от небето (1 Кор. 15:45, 47). Той е Този, който седи отдясно на престола на Отца (Деян. 1:11; Дан. 7:13; Откр. 1:13; Фил. 3:21). Той е градивният Начинател и глава над всичко в живия организъм, който е Неговата църква (Ефес. 1:22), изкупеното духовно човечество.

В същото време ние се сблъскваме с немоцта на нашите представи да си обясним как може Изкупителят, след като се възнесе при Отца, да остане „човек“ и при все това да бъде в преобразено тяло? Самият Той не каза ли на Своите ученици: „Ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ – и над всичко не е ли Той втората Личност от Божественото триединство? Тук още веднъж се изправяме пред бездната на вечността. Обяснението на пространството и времето е свръх нашите възможности. Ако за нас и материалните, и осезаемите неща, за които Библията говори, са твърде непонятни, то какво остава за вечността, която е в онези небесни селения, в които отиде Христос?!

Въпреки нашето неразбиране Светото Писание учи за вечната човешка природа (включваща и Божествената природа) на Изкупителя. Това е самият факт, който гарантира изпълнението и неизменността на Неговото дело. Неговата победа над смъртта трябва да включва бесконечното съществуване на Неговата човешка природа. Единствено като „Първороден между много братя“ (Римл. 8:29; Кол. 1:18; Евр. 2:11) Той може да „стане причина за вечно спасение за всички, които Му са послушни“ (Евр. 2:10; 5:9; 6:20). Само така може да стане възможно възраждането на личността и изкупените да съществуват „в Христа“; само така те са „възродени за жива надежда“ (1 Петр. 1:3) и обединени като части на една църква (Ефес. 4:15, 16). По такъв начин те могат да „познаят силата на Неговото възкресение“ (Фил. 3: 10) и да ходят в нов живот като съвъзкресени с Него (Римл. 6:5–11) и съживени с Него (Ефес. 2:5), за да можем по един жив начин да служим на живия Бог (Евр. 9:14; Римл. 7:4–6).

Всичко това показва, че възкресението на нашия Спасител не е само дело на Отца, нито е просто подпечатване и утвърждаване на Неговата личност пред погледа на мнозина свидетели (Деян. 2: 32), който бе „възкресен чрез славата на Отца“ (Римл. 6:4). Но в същото време, отвъд всичко това, съществуваше един задължителен елемент, дори бихме казали – най-славното и изумително чудо в делото на самия Син, и това бе, че Той сам възкреси Себе Си чрез доброволно проявяване на силата на Неговия собствен живот: „Разрушете тоя храм и за три дни ще го издигна“ (Йоан 2:19). „Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак. Никой не Ми го отнема, но Аз от Себе Си го давам. Имам право да го дам и имам право пак да го взема“ (Йоан 10:17, 18).

(Следва)

Светът страда и се бори

Спас Стефанов

Светът страда и затова се бори. Но се бори неразумно и с безумни средства. Бори се брат против брата си, защото не може да види истинския неприятел. А неприятелят на човека е Князът на този свят, срещу когото не се излиза с железни оръжия, а въоръжението се дава от Бога – Истината и Божието Слово.

Светът не познава своя враг. Нито пък познава Бога, който го храни и поддържа живота му.

Пълен хаос цари в душите на човеците. Никой не знае откъде иде и къде отива. Човеците живеят на sluка, както живеят дивите зверове, които, като намерят мърша, залавят се да я оглозгат, без да подозират, че ловецът след миг ще им отнеме живота.

Такова е истинското състояние на всеки човек и на човечеството като цяло. Не преживяхме ли страшно човекосоизстребление и не преживяваме ли състояние на помрачени съвести и зверска алчност и безразсъдност?

Светът страда и се бори, но не се учи. Той чете, гледа, слуша, но поука не взема, защото онази способност у човека, която се учи, е умъртвена, чистият разсъдък у него е парализиран. Поради това напразни са виковете за свестяване, напразно се издигат барикади за спиране на човешката дива тълпа, която яростно вика: „Напред! Там някъде мирише на мърша – напред към миризмата!“.

Но ако тълпата не може да се спре, ти и аз можем. Нашият Спасител казва: „Който има уши да слуша, нека слуша“.

* * *

Светът е наказан и се гърчи от болки, но се противи на лекаря и не си дава снагата да я прегледа, нито иска да погълне предлагания цяр.

– Защо светът е наказан?

Ето това нещо светът не иска да разбере, даже много му е противно да слуша за причината на своето наказание.

– Светът е наказан, защото живее в свързка със страшния грях. Да, има един-единствен страшен грях – този грях е непослушание към Бога. Даже избраните свети човеци, когато са се поддавали на тоя грях, са били наказвани. И ако това се е случвало на тях, колко повече светът има да търпи наказание за своето непокорство към Бога!

Непослушанието към Бога е причината за всичките злини, които постигат нашата земя и на които човеците стават жертва.

Непослушанието към Бога е първият грях на Адама. Този грях той предаде и на своите потомци. Това е страшната болест на човешката душа, поради тая причина никой не е способен да се противопостави на греха. Наистина страшен е той със своите последици за човешкия живот. Страшен е той и за

изкупените чрез кръвта на Божия Син.

Наказаният свят не подозира, че от тоя източник – непокорството към Бога, изтичат и се разливат като наводнение всяка злочестина, всеки вид нещастие, всяка болка на душата и всяка язва на тялото. А и самата смърт топи своето отровно жило в тоя източник.

Срещу този грях няма у човека добродетел, с която да парализира неговата отрова, няма религия, няма обряд църковен, нито пост, нито молитва, нито жертва може да намали действието на отровата, която произтича от непослушанието към Бога.

Единствено сигурен е само царят, който Бог сам предложи на света:

Вяра в Господа Исуса Христа!

Но светът отхвърли Божието предложение, когато избраният народ предаде на светската власт Божия Син, за да го убие на кръста, крещейки: „Махни Го, разпни Го...“. Така, отхвърлен от света, Господ Исус Христос стана мой и твой Спасител, като каза:

„Аз за тях се моля; не се моля за света, а за тия, които си Ми дал, защото са Твои... Отче праведни, светът не Те е познал, но Аз Те познах; и тия познаха, че Ти си Ме пратил“ (Йоан. 17:9, 25).

* * *

Светът загива и въздиша за толкова богатства, изкуства и красота, които трябва да бъдат заровени под пепелта на разрушението.

Някога Египет, Вавилон, Ниневия също са били славно богати и пълни с красота и наслаждения. И когато са били на върха на своята слава, Божиите пророци видели отдалеч тяхната гибел. И провъзгласили в ушите на обаяните от голямата си слава народи:

„Приближете се народи, за да чуете, и внимавайте, племена; Нека чуе земята и това, което я изпълва, светът и всичко, което се произвежда от него. Защото Господ негодува спрямо всичките народи, и пламенно се гневи на всичките им множества; Обрекъл ги е на изтребление, предал ги е на клане. Също и

убитите им ще бъдат разхвърлени, и вонята от труповете им ще се дигне, и планините ще се разтопят в кръвта им. И цялото небесно множество ще се разложи, И небето ще се свие като свитък; И цялото му множество ще падне, както пада лист от лоза, и като паднал лист от смоковница“ (Исайя 34:1–4).

Вавилон не е вече град! „На мястото на Ниневия рибарите ще простират мрежите си“. „Господ ще вземе мъдростта и ще отнеме разума от Египет, и ще ги строши както грънчарят строшава гърне с гърне и стомна със стомна“. Това се сбъдна.

Днешният свят на свой ред загива, но днешното време не е същото като онова време, когато загинаха Египет и Вавилон.

Съдбата, с която Бог наказва тогавашните човещи, беше според виделината на човешката съвест.

Тогавашният свят нямаше

Божия закон, нито можеше да чуе Евангелието на Господа Исуса Христа.

Бог мери нашата отговорност според виделината, която ни дава времето, в което живеем. Нашето време е последно време, защото Бог е направил всичко, що е нужно за нашето спасение и ходене във виделината.

Истинската светлина дойде на света в лицето на Господа Исуса Христа. Светът обаче отхвърли по свой начин Исуса, като му каза: „Не щем да царуваш над нас“. И затова светът днес стои подсъдим поради пропилен дни. Стои, обезумял от ужасите, които го чакат, много от които той сам си готви.

Това състояние на света ти и аз можем да избегнем, ако повярваме в Господа Исуса Христа – че Исус умря за греховете ни и биде възкресен за оправданието ни (Рим. 4:25).

ПРАВИЛАТА НА ВЕСЛЕЙ

Върши всяко добро, което можеш,
с всички средства, с които можеш,
във всичките пътища, по които можеш,
на всяко място, където можеш,
във всяко време, когато можеш,
на всички хора, на които можеш,
дотогава, докогато можеш.

Първо послание на Йоан

IV. 2:18-28 ИСТИНСКО (Част 3)
И ЛЪЖЛИВО ПОМАЗАНИЕ

Мартин Бейкър

Това също е доктринален тест за тези, които са истински деца на Бога, тези, които са в общение с Него.

Стих 18. „Дечица, последно време е“. Тук апостолът предупреждава младите във вярата за лъжливите учители и доктриналния характер на тяхното учение. „Последното време“ изразява времето до идването на Господ Исус Христос на облаците. Доказателство, че е „последно време“, е фактът, „че иде Антихрист, и понеже сега има много антихристи“. Антихрист е този, който, маскиран под маската на Христос, се противопоставя на Христа (Wescott). За същия този образ апостолът говори в стихове 18 и 22. Това е типична характеристика на духа на антихриста, който се изявява на световната сцена още преди идването на самия Антихрист. Това, което апостол Йоан говори тук за Антихриста, е представено и в образа на първия звяр от Откровението на Йоан, а пък апостол Павел го назовава „човека на греха, сина на погибелта“ (2 Сол. 2:3–12).

Стих 19. Наблюдаваните църкви около нас невинаги са съставени от истински вярващи – между тях може да има и антихристи.

Характеристики на фалшивите учители:

Стих 19. „От нас излязоха, но не бяха от нас; защото ако бяха били от нас, щяха да си останат с нас; но излязоха, за да стане явно, че те всички не са от нас“.

Стихове 22, 23. Те отричат, че Исус е Христос; отричат Отца и Сина. Пред нас се разкрива фундаменталната лъжа: че Исус от Назарет не е Божий Син. Човек, който съвсем съзнателно възприема тази лъжа, своеволно отрича божествеността на Господ Исус и е под влиянието на антихристиянския дух.

Резултатът от това, как ние ще се отнесем към този въпрос, е изявен в стих 23: „Никой, който се отрича от Сина, няма нито Отца; а който изповядва Сина, има и Отца“. Единственият начин да станем деца на Бога е да приемем Неговия Син (Йоан 1:12); ако Го отхвърлим, ние не сме членове на небесното семейство и нямаме право да наричаме Бога наш Отец.

ИСТИНСКОТО ПОМАЗАНИЕ (стихове 20, 21; 24–27).

Стихове 20, 21. Божият отговор, за да се предпазим от грешки и от Антихриста, е Светият Дух. Тези, които са помазани, са приели Светия Дух от Христа (Йоан 16:7; Ефес. 1:13, 14) и Йоан пише: „...и вие знаете всичко“, което означава, че те могат да различат лъжата от истината. На гръцки текстът може да означава също „чрез Светия Дух имате познание, което е противоположно на гностицизма, което твърди, че има тайно познание само за посветени“. Всеки християнин дължи своето откровение върху Божествените истини от Божието Слово, което Светият Дух му помага да разбере: „А когато дойде онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави,

защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, що има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето като взема, ще ви известява” (Йоан 16:13–15).

Стих 24. „А колкото за вас, онова, което сте чули отначало“, т.е. Благовестието, учението на апостолите за Господа Исуса Христа, което те са приели като Божие Слово, повярвали са в Него и са се покаяли – това е характеристиката на Истинското Помазание. „Ако остане у вас това, което сте чули отначало, то и вие ще пребъдете в Сина и в Отца“. Пребъждане в истината, която дойде чрез Исуса Христа. Това е реално доказателство за истински духовен живот, ако ти пребъдваш в Сина и в Отца.

Стих 25. „И обещанието, което Той ни даде, е това – вечен живот“. Апостолът отново повтаря вестта от своето Евангелие (особено стиховете Йоан 1:11–13 и 3:1–16). Това той резюмира в своето послание (5:11–13).

Стих 26. Този стих ни връща отново към лъжливите учители, обрисувани в стихове 18 и 19.

Стих 27. Апостолът подчертава чудната истина за Светия Дух, който пребивава или пребъдва във всеки вярващ, като го учи на всяка Истина. Господ е дал учители на Своята Църква (Ефес. 4:11), но вярващите не се нуждаят от друго учение за истината за Бога освен от Божието Слово.

Стих 28. Накрая, апостолът насърчава вярващите да пребъдват в Господа Исуса Христа, за да не останат апостолите посрамени при Неговото пришествие, ако техният труд се окаже напразен.

V. 2:29–3:24. ДРУГИ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА ИЗКУПЕНИТЕ БОЖИИ ЧАДА

1. 2:29–3:10. Праведно живеене

Стих 29. Ако ти знаеш, че Бог е Праведен, което означава, че Той е безпристрастен, непредубеден, справедлив и истинен, тогава ще знаеш, че всеки, който живее в праведност, е роден от Него. Ето още една отличителна черта на божие семейство: тъй като Бог е праведен, Той е справедлив в Своите решения, така и всички, които са родени от Него, ще вършат същото (виж Йоан 1:13; 3:6, 7).

3:1–3. Чудото, привилегията и отговорността да бъдем деца на Бога

Стих 1. Вижте [„свърни и прегледай това велико явление“: сравни случката с Мойсей (Изх. 3:3)] каква любов [„каква божествено величествена любов“ (Лютер)] е дал Отец на нас, недостойните грешници. Той не само ни

е спасил, но ни е дал правото чрез раждане отново да се наречем Божи чад; а такива и сме (Йоан 1:11–13). Затова светът не ни познава, защото светът не позна Него (Йоан 8:19; 16:3; 17:25). Светът не познава нито Отца, нито Сина и поради тази причина не разбира, нито познава Божиите чад, защото не познава източника на техния живот.

Стих 2. Йоан пише: „Възлюбени (3:21; 4:1, 7, 11), сега сме Божи чад“. Това е факт в нашия живот, чрез новородението ние сме станали част от Неговото семейство и Неговото царство. „И още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е“. При Господното пришествие „мъртвите в Христа ще възкръснат първи, и ние, които сме останали живи, ще бъдем променени и грабнати заедно с тях на облаците да посрещнем Господа във въздуха...“ (1 Кор. 15:51, 52; Фил. 3:20, 21; 1 Сол. 4:13–18). Тогава ще се изпълни Божията първоначална цел за човека (Битие 1:26) и делата на дявола ще бъдат унищожени (1 Йоан 3:8), и накрая, при Неговото пришествие, светът ще види Него и Неговите свети и изкупени чад в слава (Колос. 3:4; 2 Сол. 1:10).

Стих 3. Това е факт, а не призив: „И всеки, който има тая надежда на Него, очиства себе си...“. Живата надежда за скорошното пришествие на Христос, за да вземе своята Църква, винаги е имала очистващ ефект в живота на вярващите. Фактът, че когато Той се яви, ние ще бъдем променени и ще бъдем като Него, трябва да предпазва вярващите от грях, т.е. това подтиква за живот в святост. Междувременно ние се променяме от слава в слава чрез Господния Дух, когато сме новородени (2 Кор. 3:18).

Стих 4. „Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие“. Йоан се връща към темата за праведния живот, като подчертава, че този, който съзнателно живее в грях, върши и беззаконие, т.е. въставане против изявената Божия воля. „Всеки“ означава, че всеки човек е покварен от греха (Римл. 3:23). Грехът не е само неустояване в десетте Божии заповеди (Изход 20:1–17), които никога не е могъл да изпълни съвършено, грехът е невъзможността на човека да достигне Божия съвършен стандарт, изявен в Христа. В думите на Господ Исус, записани в Матей 5–7, се подчертава важността от вътрешното състояние и мотивите, както и от външните действия. В Евангелието на Матей 22:37, 39 Той излага двете големи заповеди: „Да

възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“. Това е голямата и първа заповед. А втора, подобна на нея, е следната: „Да възлюбиш ближния си както себе си“. Кой е могъл да ги изпълни съвършено? Яков казва в своето послание, че „който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко“ (Як. 2:10).

Стих 5. Този стих отговаря напълно на съвършенството на Спасителя. Тук е посочена и причината за Неговото възплъщение: „и знаете, че Той се яви да носи греховете“, което Той извърши на Голгота, където „сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото“ (1 Петр. 2:24; 1 Кор. 15:3, 4). Но Той разреши проблема с греха за целия свят: „Ето Божия Агнец, Който носи греха на света!“ (1 Петр. 2:24; 1 Кор. 15:3, 4). И това Той може да извърши, защото в „Него няма грях“. Апостолите Павел и Петър обясняват някои аспекти от Неговата безгрешност: Той „не е знаел грях“ (2 Кор. 5:21) и „Който грях не е сторил“ (1 Петр. 2:22). Затова Неговата жертва беше ефикасна и беше приета от Бога. На кръста Той извика: „Свърши се“ (Йоан 19:30), и стана съвършеният Спасител за всеки, който се уповава и застава в покаяние пред Него. „Затова и може съвършено да спасява...“ (Евр. 7:25), „Който може да ви пази от препъване“ (Юда 24); „може да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим“ (Ефес. 3:20).

Тези факти показват, че е невъзможно животът на вярващите да е изпълнен с грях.

Стих 6. В предишния стих Йоан показва, че животът на вярващия е променен и той не може да се удовлетва в греха, да забрави Божията милост, която го е освободила чрез Христа от силата на греха и смъртта. Тук той продължава тази тема: „Никой, който пребъдва в Него, не съгрешава“. Това се отнася за истинския вярващ, който не живее в грях или обичайното му състояние не е в грях. Това не означава, че той не може да съгреши (виж стих 1), но „ако някой съгреши (като изолиран акт), имаме Ходатай (виж 2:1)“. Но ако някой живее съзнателно в постоянен грях, „не Го е виждал, нито Го е познал“, той не е спасен.

Стих 7. „Дечица, никой да не ви заблуждава“. Този апел е сериозен поради опасността. Учението на гностиците не отговаряло на изискванията за свят живот, затова Йоан апелира светиите да не се подлъгват от тях. Учителите трябва да бъдат съдени по техния живот. Този, чийто живот показва праведност, е праведен, точно както Господ Исус е

праведен. Неговият живот се възпроизвежда в онези, които са истински родени отново.

Стих 8. В тези стихове (8–10) се говори за две семейства. Божието семейство и семейството на дявола. Този, който съзнателно живее в грях, е от дявола (не че е роден от дявола), от своето раждане стои на широкия път, който отива в погибел, и върши делата на дявола. „Той съгреши отначало“ и „беше херувим помазан, за да засенява... съвършен от деня, когато е бил създаден, до деня, когато се намери беззаконие в него“ (Ез. 28:13–17). Оттогава той постоянно съгрешава и е срещу Бога. Затова дойде Божият Син, за да съсипе делата на дявола (виж Йоан 10:10). В Битие, глава 1, Бог направи всяко нещо да бъде добро и „почина си Бог на седмия ден от всичките Си дела“ (Евр. 4:4). Но когато грехът поквари Божието творение, Отец и Сина работят за унищожение делата на дявола и Тяхната работа ще завърши с новото творение „в което да живее правда“ (2 Петр. 3:13; Откр. 21:5).

Всеки истински вярващ лично е освободен чрез Божията благодат от наказанието на греха и постоянно е освобождаван от силата на греха чрез Христовата сила и пребиваващия в него Свети Дух (Римл. 6:14; 7:25; 8:2; 1 Кор. 15:57). Този триумфиращ процес ще достигне своя апогей при Христовото пришествие.

Стих 9. „Никой, който е роден от Бога, не върши грях“. Това означава, че този, който е роден от Бога, не живее съзнателно в постоянен грях, „защото неговият зародиш пребъдва в Него; и не може да съгрешава“. Това, което се ражда отново при новородението, е от Бога, остава постоянно във възроденото сърце и то не може да съгреши; то е по-силно от закона на греха и смъртта, защото е Божия сила за вечен живот, то е „родено от Бога“.

Стих 10. Този стих сумира разликите между дяволските чада и Божиите чада. Всеки от тях носи белезите на своя баща. Единствено тук, в Божието Слово, се споменава за дяволски чада (В Евангелие на Йоан Господ Исус се обръща към книжниците и фарисеите с думите: „Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си“ (Йоан 8:44; 8:38), с което ясно се показват характеристиките на дяволските чада, имащи само на вид благочестие, но в своето естество са приносители на всякакво зло – бел. на ред.). Посочени са две характеристики на „дяволските чада“: този, който постоянно и съзнателно живее в грях – „който не върши правда“, и този „който не люби брата си“. Този стих прави мост към следващия параграф, в който се говори за любовта като Божествена характеристика в Божиите чада.

2. 3:11–24 Любовта

Стих 11. Тук Йоан отново говори за вестта, която те са чули отначало – „любов един към друг“. Това е и учението на Господ Исус Христос (Йоан 13:34), което апостол Павел донесъл в Ефес и околностите (виж Деян. 19). И тук Йоан повтаря тази вест: „да любим един другото“ (2:7), което означава божествена, безкористна любов, с каквато Христос ни е възлюбил: „и ходете в любов, както и Христос ви възлюби и предаде Себе Си за нас принос и жертва на Бога за благоуханна миризма“ (Ефес. 5:2).

Стих 12. „...да не бъдем както Каин, който беше от лукавия“. Каин показва, че дяволът е негов баща със своята зла природа, защото той: не принесе Богоугодна жертва (Битие 4:3, 5), ядоса се на Бога (Битие 4:5) и показва своето негодувание, като уби брат си (Битие 4:8).

Каиновите дела бяха зли и той мразеше светлината, която идеше от Бога (Йоан 3:19, 20). „С вяра Авел принесе Богу жертва по-добра от Каиновата“ (Евр. 11:4). Каиновите дела бяха зли, защото той имаше зла природа, а неговият брат беше праведен. Затова Божията любов трябва да надделява в нашия живот, а не да бъдем завистливи, какъвто беше Каин.

Стих 13. „Недейте се чуди, братя, ако светът ви мрази“. Това следва от Христовото учение в Евангелие от Йоана 15:18, 19; 17:14. Праведният живот на вярващия поражда враждебност в съзнанието на невярващия, който съвсем не иска да промени своето мнение, дори нещо повече – често търси начин да унищожи праведния. Съществува една постоянна вражда и непримиримост между светлината и тъмнината още от падението на човека в Едемската градина (Битие 3) до сега. Изразът, който Йоан използва: „мои братя“, ни напомня, че ние всички сме свързани като братя, защото всички сме от „Едного... Който осветява“ (Евр.2:11, 12).

Стих 14. „Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята“. Светът може да ни мрази и да ни се противопоставя, но ние имаме това свидетелство в нас на новия духовен живот: ние любим братята. Думите на Господ Исус в Йоан 5:24 са основа за нашата сигурност, че слушайки Неговото учение и вярвайки в Отца, сме преминали от смъртта в живота. Ние сме новородени чрез Божия Дух (Йоан 1:12, 13; 1 Петр. 1:23–25). Едно ярко свидетелство на тази промяна е любовта, с която Бог изпълва нашите сърца към децата на Бога – ние любим братята. Бог е любов и онези, които са новородени, носят тази любов в себе си към всички от Божието

семејство. Който няма такава любов в себе си, той никога не е напускал състоянието на духовна смърт – той пребивава в смърт.

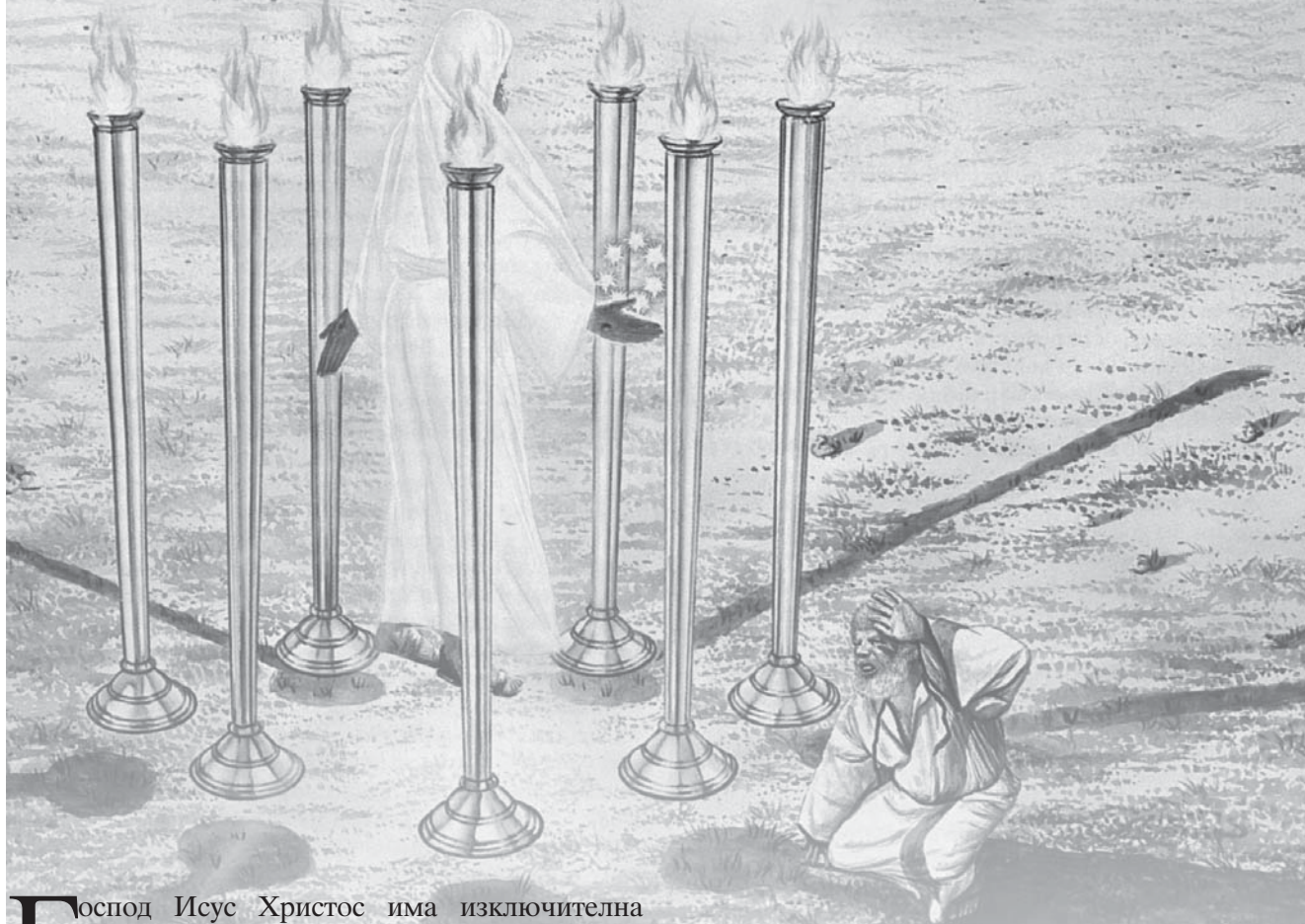
Стих 15. „Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец“. В очите на света омразата не е кой знае какво сериозно провинение, но в Матей 5:21, 22 Господ Исус показва нейната сериозност. Бог сравнява омразата с убийство и Йоан го подчертава тук. Господ Исус твърди, че дяволът още от самото начало е човекоубиец (Йоан 8:44), и ние виждаме това в Битие 3, когато той подмами Адам и Ева да съгрешат, така че те умряха първо духовно, после и физически. Грехът погуби човечеството, като докара омраза и смърт. Мъже и жени станаха чада на дявола, демонстрирайки неговите характеристики. Очевидно, ако някой мрази брата си, той не е новороден. Той няма вечен живот, който да пребъдва в него. Разбира се, ако убиецът се покае за греха си и го изповяда пред Бога, и приеме Христа за свой личен Спасител, ще бъде спасен (1 Йоан 1:9) и тогава животът на Христа като плод на Светия Дух ще произведе в него живот (1 Кор. 13:4–7; Гал.5:22, 23).

Стих 16. За разлика от Каин, чиито дела бяха нечестиви и той взе живота на друг човек, ние възприемаме истинската любов, любовта Божия, която се изяви на Голгота, когато Христос даде доброволно Своя живот за нас, за да може сега ние да живеем чрез Него. Това е безкористна любов (виж 10:11, 15, 17, 18; 15:13). Затова ние трябва да показваме истинска любов, като „предаваме нашия живот“, жертвайки се за другите; дори да бъдем готови да дадем нашия живот за нашия брат, ако е необходимо.

Стих 17. „Но ако някой, който има световните блага...“ Господ ни снабдява с материални блага, като ни поставя да ги управляваме, за да посрещаме нашите нужди и нуждите на другите. Всичко, което притежаваме, е Господне и можем да го използваме за Негова слава. Забележете Господните думи: „Недейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги изяжда, и където крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, където молец и ръжда не ги изяжда, и където крадци не подкопават, нито крадат; защото, където е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти“ (Мат. 6:19–21). Така че, когато християнинът види, че неговият брат е в нужда, а заключи сърцето си за него, „как Божията любов ще пребъдва в него?“ (1 Йоан 4:20). Ето защо убийството и скъперничеството са свършено чужди на характера на Божиите деца.

Той е Глава на Тялото

Господ Исус Христос има изключителна власт над цялото творение. Той е неговият творец, чрез Когото всичко съществува „в Него, Който е образ на невидимия Бог, първороден преди всяко създание“ (Кол. 1:15). Същата тази власт Той има и над Църквата. Чрез Своята кръв, пролята на Голгота, Той я изкупи „за да я представи на Себе Си църква славна, без петно, или бръчка, или друго такова нещо, но да бъде света и непорочна“, както е невястата за своя младоженец (Ефес. 5: 27). Метафората, която Писанието използва в този случай, за да обясни връзката, която съществува между Христа и Църквата, не е само в образа на младоженеца и невястата, но и представя Църквата като тяло на един организъм (Ефес. 4:16). Спасението ни свързва вечно с Христа и ние ставаме части на Неговото тяло. Ние сме свързани с Него в един общ организъм, точно както всяка част от нашето тяло има своя определена функция. Тази картина има за цел да покаже, че нашият духовен живот се намира в Него и се управлява от Него. Всеки новороден вярващ от времето на Петдесетница до възкресението на светиите е част от този жив организъм.

И сега, в момента, много от вярващите са вече в небето (2 Кор. 5:8). Апостолите и техните последователи са отишли преди нас „които сме останали живи“ (1 Сол. 4:15, 17). Но ще дойде време, когато всички ще бъдем заедно с Него. Тези, които спят в пръстта, ще възкръснат, а тези които са останали живи, ще бъдат променени и всичко това ще стане в един миг. Това се подчертава и в описанието за Невястата в Ефесяни, глава 5: „Христос възлюби църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети... за да я представи на Себе Си църква славна, без петно“ (ст. 25–27).

В тази кратка статия, когато цитирам от Писанието, аз използвам думата църква за улеснение, макар че „събрание“ е по-добрият превод, въпреки че смисълът ѝ остава неясен за онези читатели, които нямат познания за Писанието. Например тълпата, която се разбунтува в Ефес (Деян. 19:28–41), илюстрира донякъде нейното значение. Там езичниците се събират заедно в името на богинята Диана. И това е „събиране“ (ст. 32), на което Градският

писар апелира всякакви възникнали въпроси да се изясняват на редовното събрание (ст. 39), което ще се свика в името на града. Затова под думата събрание трябва да се разбира определена група от хора, повикани да бъдат заедно. Събирането им е в името на нещо, личност, чийто авторитет, чието име е причина за тяхното събиране. Ние се събираме заедно в името на Господ Исус.

Това, че Той е Глава на Църквата, е неоспоримо. (Църквата е сбор от всички, които са изкупени чрез скъпоценната кръв на Христа, без оглед на националност или социално положение. „Няма юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса“ (Гал. 3:28). Това показва, че спасителното дело на Христос е единственият път за спасение на всяка човешка душа, било тя юдейска или езическа. Тази душа трябва да се покае и да повярва в благовестието, за да придобие милост и спасение. Крайната Божия Цел не е да направи този свят рай за грешници, а да изкупи грешници от този свят, да ги възкреси в нови тела и да ги въведе в един нов свят, където няма да има грях и беззаконие. Много се спори относно това, дали има разлика между църквата и Израил. Твърди се, че Израил е различен от Църквата, което според мен противоречи на твърденията на апостол Павел, че след Господ Исус Христос няма вече разлика между народите. „Тогава познайте, че тия, които упражняват вяра, те са Авраамови чада“ (Гал. 3:7). Във времето на Стария завет Израил беше избран народ, чието задължение беше да показва Божието величие на останалите народи и по такъв начин да им свидетелства за истинския Бог. Но Израил пропадна в тази своя мисия, така че чрез един малък остатък от него в лицето на апостолите Божията благодат преминава на всички, които повярват в Исуса Христа както от Израил, така и от всички останали народи, но като се почне от Израил, за което свидетелства историята. Това са всички изкупени, които съставляват новия Божий народ – Църквата Христова. Това са верните Божии Свидетели, защото имат свидетелството на Христа и на Светия Божий Дух в сърцата си. Поради тази причина апостол Павел възкликва: „...и сега вече не аз живея, но Христос живее в мен“ и „Светият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии чада“. Така вече този нов Божий народ може да бъде свидетел за Божието величие. Някои казват, че Израил има своето място в историческото развитие на човечеството в изпълнение на Божиите обещания. Със сигурност това е така. Бог употребява всеки народ в изпълнение на Своя план, дори когато това е против волята

им: „Ще те обърна, ще туря кука на челюстите ти и ще те извадя, с цялата ти войска, коне и конници“. Ако Израил трябва да бъде благословен на земята повече от всички останали народи, то тези благословения не могат да дойдат върху грешни хора, изпълнени с лукавство – те трябва да станат свети хора, с променено състояние, за да могат наистина да изявяват достойнствата на Бога, да светят с Неговата светлина. Но такова състояние се придобива единствено и само чрез **НОВОРОЖДЕНИЕ**, чрез раждане от горе. Няма друг път за благословение. Но след делото на Исуса Христа този Божий дар може да се придобие от всеки, той не е запазена мярка само за един народ, така че Божиите благословения са за тези, които са очистени от лукава съвест, които са променени чрез раждане от горе, защото те са истинските Авраамови чада. Затова апостолът казва, че „целият Израил“ (Римл. 11:26) ще се спаси, т.е. всеки, който извика от все сърце към Бога за спасение, ще бъде причислен към този нов Ерусалим, чиито улици са изпълнени с чадата на благодатта. „Защото не всички ония са Израил, които са от Израила; нито са всички чада, понеже са Авраамово потомство; но „в Исаака“, каза Бог, „ще се наименува твоето потомство“. Значи не чадата, родени по плът, са Божии чада; а чадата, родени според обещанието, се считат за потомство“ (Римл. 9:6–9). Грешното естество на човека не може да е приемник на Божиите обещания, грешникът не може да оцени Божиите дарове, защото няма състояние; грешникът не може да оцени Божиите благословения, защото грехът ще го подтиква винаги към роптание против Бога. Такъв беше древният Израил, на когото Бог даде Своя закон, за да ограничи людето в беззаконията им. И тогава се прояви недостатъчността на първия завет да озапти греховното естество на човека и възникна нуждата от Нов завет, както е казано: „Ето, идат дни, казва Господ, Когато ще склуча с Израилевия дом и с Юдовия дом нов завет; Не такъв завет, какъвто направих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа из Египетската земя; Защото те не устояха в завета Ми, и аз ги оставих, казва Господ. Защото, ето заветът, който ще направя с Израилевия дом след ония дни, казва Господ: Ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; аз ще бъда техен Бог, и те ще бъдат мои люде... А като каза „нов завет“, Той обявява първия за остарял“ (Евр. 8:8–10, 13) – бел. на ред.).

Църквата, която е Христовото тяло, се съставлява от всички истински Божии чада от Петдесетница до завръщането на Господ Исус за своите Си. Единствено тогава ние всички ще се

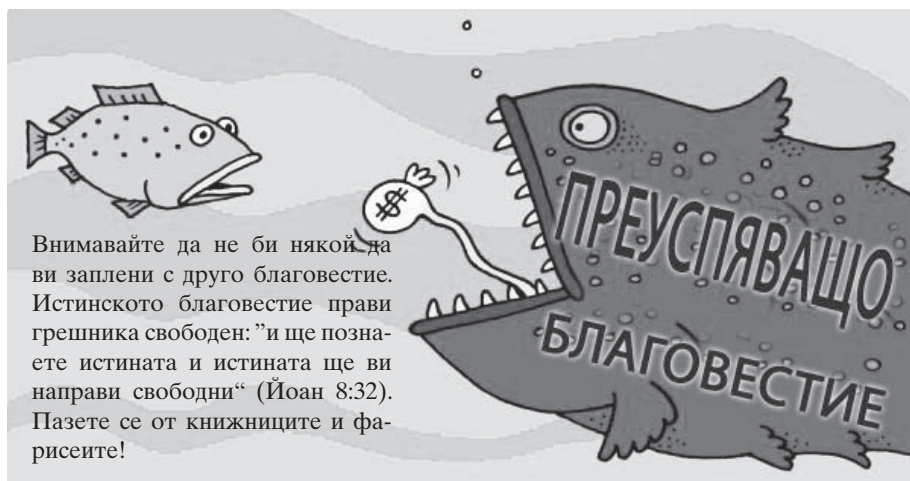

съберем заедно.

Разбира се, Господ не иска ние да чакаме да се съберем в Небесата, за да се радваме на общение един с друг. Той очаква от нас да се срещаме и да споделяме Неговото Слово в Неговата благодат. Всяка локална църква е независима и отговорна пред Бога, но всяка една от тях отразява характера на единното цяло, на което ние всички принадлежим – Църквата, която е Неговото тяло и Негова невеста. Неговото отношение към всяка една индивидуална Църква (събрание от изкупени Божии чада) отразява Неговото отношение и към Цялостната Църква. Това означава, че Той е Глава на всяка една индивидуална църква, която предстои пред Него в служение и послушание.

В Откровение, глава 1, Йоан вижда Христос, ходещ сред златните светилници, като записва Неговата вест към всяка една от църквите. Прави впечатление, че всяка вест е отправена директно към „ангела на църквата“. Няма йерархия от съслужители, които да препредават думите на Христос към всяка една индивидуална Църква, няма архангели и архиепископи или надзиратели, които да представляват църквите, на които възкръсналият Христос да е поверил ролята да отговарят от Негово име за всяка една от тях.

Затова ние говорим за автономия на всяка една отделна църква. А това означава независима отговорност пред Господа. Добрите взаимоотношения с другите локални събрания са ценни и трябва да бъдат насърчавани, но не за сметка на правото за самоуправление. Локалното събрание, на което принадлежа аз, може да е съгласно или несъгласно с решенията и практиките на други, но ние нямаме право да се намесваме в техните дела или те в нашите. Няма доказателства такива църкви да са организирани и да имат официални връзки помежду си; дори когато апостол Павел говори за „Божии църкви“ (1 Кор. 11:16), той говори за тях поотделно и няма данни те да са участвали в някаква обща организация. В тези ранни дни на Христовата църква всички вярващи по-скоро са имали еднакви практики и животът им е свидетелствал за спасителната Божия благодат и следване примера на техния Спасител Исуса Христа. Разбира се, имало е и такива общества, чиито практики не са били в светлината на

Внимавайте да не би някой да ви заплени с друго благовестие. Истинското благовестие прави грешника свободен: ”и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32). Пазете се от книжниците и фарисеите!

Христовата вяра, за което апостол Павел ги порицава и наставлява да приемат поправление (1 Кор. 4:19). Няма данни за наличието на група от надзиратели или епископ, който да ги отстрани от някакъв официален църковен кръг. Ако такива неща се случват между деноминациите, то те не са библийски. (В крайна сметка, тъй като истинските вярващи са подвижни от Светия Дух, то ако и да живеят на два отдалечени края в този свят, те имат едно свидетелство – свидетелството на „Исуса Христа, Който е верният свидетел, първородният от мъртвите и началникът на земните царе. На този, Който ни люби, и ни е развързал от греховете ни чрез кръвта Си, и Който ни е направил Царство от свещеници на своя Бог и Отец“. Така е и за християнските събрания. Макар и да се намират на различни места, то те трябва да са водени от Светия Дух в своето служение и Господ ги познава, че са Негови. Но ако тяхното служение не е по Бога, то единствено Господ може да вдигне светилника си (Откр. 2:5). (Никаква организация не би могла да помогне на Бога в това отношение. По-скоро организациите са свързани с раздаване на чинове под предлог, че така Божиите дела ще вървят по-лесно и по-добре. Разрастването на такава организация минава под знаменателя на съживлението. Колкото повече нараства членската маса, толкова по-голямо духовно съживление има, смятат радетелите на организационните структури. Но истинското съживление е Божията благодат и Божието дело в сърцата на грешниците, които са доведени до покаяние чрез действието на Светия Дух, докато организационното съживление, което няма нищо общо с Божията благодат, може да се постигне по много други начини, и най-вече с финанси, т.е. с много пари. Но там, където има много пари, има и много поквара – бел. на ред.)

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

ГЕОЛОЖКИ ПРОМЕНИ СЛЕД ПОТОПА

В последната статия отбелязахме колко много се променя околната среда за човечеството след Потопа. Най-драстичната промяна е изчезването на водната пара, покривала цялата земя като балдахин и предпазвала земята като щит от редица вредни фактори. Промените в атмосферата и в климата, както и снабдяването с храна оказват силен ефект върху поколенията на всички живи същества.

В допълнение на това, настъпват и други основни промени след Потопа, за които Библията споменава, без да посочва много детайли. Ние ще ги разгледаме последователно.

Трябва да кажем, че не всички условия се променят драстично по време на катаклизмите, съпътстващи Потопа. И все пак днешният свят е много по-различен от този, който Бог сътворява в началото, и причината за това са именно промените, настъпили в глобален мащаб. А съвременната география и топография не могат да опишат как е изглеждал светът преди Потопа.

Самата вода и утаечните процеси след Потопа предизвикват страхотни промени и причиняват продължителни щети както на естествените, така и на създадените от човека структури. Наводненията неотдавна показаха това съвсем ясно – опустошителното цунами през 2005 г. в Индийския океан, заливането на Ню Орлианс

няколко месеца по-рано, често случващите се наводнения в различни краища на Африка и Азия. Въпреки ужаса и трагедиите, съпътстващи тези епизодични случаи в различни краища на света, техният мащаб и ефектът им са твърде незначителни в сравнение със световния Потоп от Битие, глава 7, и ефекта от катаклизмите, засегнали цялото земно кълбо. Трудно можем да си представим ужаса от разигралите се събития, от хилядите тонове вода, изливали се на земята в продължение на 40 дни и нощи, придружени от непрекъснато прииждащи и оттеглящи се огромни вълни, причинени от сеизмичната активност.

Като допълнение към всички разрушения и промени в резултат на повърхностните води и утаечните процеси, трябва да вземем предвид огромните катастрофични промени, предизвикани в недрата на земята. Когато четем, че „всичките извори на голямата бездна се разпукнаха“ (Битие 7:11), това може да означава избликване на вода от подземните извори или вулканична активност, освобождаваща разтопен материал, който при излизане на повърхността се е втвърдявал при контакт с водата, генерирайки огромно количество пара. Твърде вероятна е появата и на двата процеса. Но каквото и да означава това, ефектът върху земната кора е бил огромен.

ЗЕМНАТА КОРА

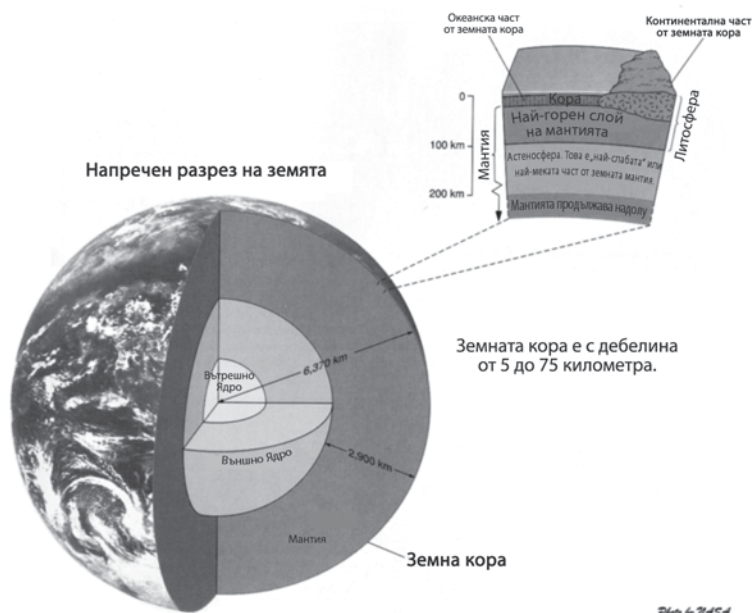
Почвата, върху която стоим, противно на това, което обикновено си мислим – че е една солидна твърд (terra firma), е точно обратното – твърде крехка. Според най-добрите знания, които притежаваме за структурата на нашата планета, тя има ядро, което се състои от сгъстена, много гореща, разтопена материя, изградено от желязо и никел. Над ядрото е разположена мантията. Това е най-дебелият слой, обхващащ 66% от земната маса. Отдолу нагоре тя постепенно се променя, затова се разделя на долна и горна мантия. Най-външната част на горната мантия е изградена от твърди скали. Под тях е пластичната астеносфера. Тук температурата е над 1300 °C и скалите са в разтопено състояние (магма). Веществата в астеносферата са в непрекъснато движение (конвекция). Над мантията е разположен най-външният твърд слой – земната кора. Тя е дебела едва 40 233 метра, което е по-малко от 1% от земния радиус. Всичко това може да се визуализира със структурата на яйцето: жълтъкът, обхващащият го белтък и накрая тънката черупка.

Нещо повече, земната кора не е цялостна – състои се от няколко плочи, които се движат много бавно една спрямо друга. Именно тези движения са най-вече отговорни за земетресенията и цунами, а по периферията на тези плочи се наблюдава и най-силната вулканична активност, тъй като там земната кора е най-податлива.

Възможно е континенталните плочи да са се разместили при Потопата и да са се разделили, като тяхното движение постепенно се е забавило до днешното им състояние. Може би преди Потопата е имало само един голям континент – сушата, която Бог е създал на Третия ден от Сътворението, и след Потопата този континент се е разделил (Битие 10: 25 говори за разделяне на земята в дните на Фалек). Ако разгледате внимателно основните континенти на глобуса, ще видите, че те действително като че ли представляват парчета от пъзел, които си пасват едно с друго. По тази причина древната геология предполага съществуването на един-единствен континент преди много време, наречен Пангеа.

ПЛАНИНИ И МОРЕТА

Хоризонталното и страничното движение на повърхността на земята могат да бъдат съпътствани с движение и във вертикална посока. Тежестта на водния слой, покрил земята по законите на гравитацията, е предизвикала

потъване на равнинните местности и издигане на планинските масиви, като континенталните плочи са се изместили и наклонили. Съществуват множество геологични доказателства, че това се е случило по едно и също време в земната история. Например в Европейските Алпи на височина 3050 м могат да се открият скали, които веднъж са били под вода. По същия начин много дълбоките океански проломи може да са били формирани в процеса, когато „водите намаляваха непрестанно... и върховете на планините се показаха“ (Бит. 8: 5). Псалом 104: 6–9 дава жива картина на Потопата и формирането на планините и долините: „Покрил си я с морето като с дреха; водите застанаха над планините. От Твоето смъмряне те побягнаха, от гласа на гърма Ти се спуснаха на бяг. Издигнаха се планините, снишаваха се долините. На мястото, което беше определил за тях. Положил си предел на водите, за да не могат да преминат, нито да се върнат пак да покрият земята“. В момента водните площи съставляват около 70,8% от повърхността на земята.

Не може да има съмнение, че Потопът е събитие с глобален характер, и за това свидетелстват както Писанията, така и многото доказателства, които могат да бъдат видени навсякъде. Но водите от потопата не са били 11 000 км дълбоки, за да покрият най-високия връх на Хималаите – Еверест. Този планински масив, както и другите основни планински вериги на всеки континент по всяка вероятност са достигнали сегашната си височина, след като водите на Потопата са се оттеглили. Водите на Потопата е трябвало да бъдат толкова дълбоки, че да позволят на Ноевия ковчег да плава

безпрепятствено над съществуващите тогава много по-ниски планини като Арарат. Интересно е, че водите са надхвърлили върховете на планините с 15 лакти – толкова, колкото е била и водоизместимостта (газенето) на ковчега. (За повече подробности прочетете в книгата „И Бог каза“ на д-р Фарид Абу-Рахме, с. 116.)

СЕДИМЕНТНИ СКАЛИ

Има два основни типа скали на земната повърхност, наречени вулканични и седиментни.

Вулканичните скали са представлявали разтопена лава, но след нейното изстиване тя е кристализирала и се е втвърдила. Добър пример за такива скали са гранитът и базалтът, химически класифицирани като силикати. Те по всяка вероятност са претърпели най-малко промени от времето на тяхното най-ранно сътворение, описано в Битие, глава 1.

От друга страна, седиментните скали, както подсказва и самото им наименование, са образувани от малки частици седимент/пясък. Седиментните скали са резултат от утаяването във водна или сухоземна обстановка. В зависимост от произхода на градивните скалообразуващи частици седиментните скали се делят на кластични, органогенни и хемогенни.

Кластичните (или теригенни) седиментни скали са образувани от скални частици, получени при разпадането на други скали. Тези частици са с различни размери — от скални късове, през чакъл и пясък до прахообразна материя. Те се срещат както свободни, неспоеени, така и в споено състояние. Споени скали са например конгломератите, пясъчниците, льосът.

Седиментни скали можем обикновено да открием върху вулканичните скали, с изключение на местата, където вулканична активност или разлом са прекъснали геоложкия слой. От съществено значение за това, което ще разгледаме по-нататък, е, че вкаменелостите се намират само в седиментни скали. Водата ги е натрупала и се е утаила, в резултат на което са се образували наноси. Местата, където са се утаявали седиментните скали, се наричат легла и са с различна дебелина. Те се характеризират с лесно наблюдаеми пластове, които могат да се видят особено по брега на морето, където има свлечени цели склонове в резултат на корозията от водата. Няма съмнение, че пластове в седиментните скали са образувани и отложени

в резултат на действието на водата, и от гледна точка на Писанието това е можело да се случи при две отделни събития.

Първото от тях е още при Сътворението, когато сушата се е появила в резултат на издигането на покритата с вода земна повърхност. Върху най-горната част на изстиналата вулканична маса се е наслоила ерозираната седиментна маса, която постепенно е кристализирала и се е втвърдила. Този вид седиментна скала не би могъл да съдържа фосили поради начина

на образуването и липсата на живи същества, които да бъдат погребани в наноса. Има много дебели наносни легла, в които не са открити вкаменелости (фосили).

Второто събитие, отговорно за образуването на седиментни скали, е Всемирният Потоп, когато огромни маси от седимент лесно са могли да се на-

трупат на определени места под въздействието на приливите и отливите на водните маси, като по този начин бързо са се образували седиментни скали с голяма дебелина, включваща много слоеве от различни седиментни образувания. Много важно е да се отбележи, че при този начин на образуване на седиментни скали водовъртежите освен нанос са носели и много живи същества, дървета и растения, които за секунди са били погребани под дебелия наносен слой. Така че различните слоеве, съставляващи седиментната скала, могат да съдържат различни вкаменелости на организми и животни поради хаотичния характер при образуването на наноса. При много от разкопките на такъв вид седиментни скали са откривани множество фосили, безразборно разположени. Геолозите, които се позовават на еволюционната теория, приемат, че всеки слой от седиментната скала отговаря на милиони години, докато за нас, които познаваме Божието Слово, те са запис на онова страшно време на божествен съд, на който е бил осъден древният свят.

По-нататък ще се занимаем с този запис от вкаменелости, за да видим какво ни казват те за света, наказан чрез Всемирният Потоп. Също така ще видим как тези доказателства от вкаменелости изобщо не потвърждават еволюционната теория, а тъкмо обратното – много по-добре и логично обясняват Сътворението и написаната Истина в Божието Слово.

Статията се публикува с позволението на Believer's magazine.

ГРЕХЪТ И НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДИЦИ

Цял свят в него живее, а човеците така са му свикнали, че повечето от тях не го познават, освен когато ужили някого. Тогава ужиленият вика, кълне, заканва се или прибегва до някой способ да извади страшното жило от душата си. Тоя способ обикновено вкарва човека в още по-големи грехове. Грехът е така вкоренен и така се е сраснал с човешкия живот, че за човешкия разум не е възможно да тегли точна граница между него и светостта. Той обаче има своите ужасно груби проявления, та едва ли е нужно да го търсим в тайните му прояви. Трябва да кажем, че няма човешко страдание, което в основата си да няма грях. Много разумно ще бъде за всеки от нас да не търси причината за своите нещастия и несполуки или злополуки на друго място освен в себе си – да изпитва своето минало, своите разбирания на живота и отношенията си с другите, били те близки или далечни: „Защото Бог наблюдава пътя на праведните и нечестивите и въздава беззаконието върху главата на човека рано или късно“ – „не обезвинява нечестивия“.

Всеки един от нас претендира, настоява, бори се за своите права. Всеки се счита достоен да бъде щастлив или най-малкото благополучен и успешен. Това право всекиму е отредено в живота, но който иска да го получи, трябва да знае, че ако е нарушил чуждото право и е убил щастieto на ближния си, той е изгубил правото си и е убил своето щастие, та напразно ще настоява. Хората, живеейки в постоянно беззаконие и престъпване на всичките човешки и Божии закони, изострят вкуса си за права, за свобода, за сполука и за щастлив живот, те стават решителни борци за права, но няма да сполучат, защото беззаконието им ги преследва и Бог е против тях.

Някои се дразнят, като гледат, че някой път нечестивите сполучват. Да, има нечестиви човеци, които са благополучни, а някои праведни са злополучни, но нека да внимаваме и като разпитаме, ще научим, че нечестивият непременно слиза надолу, а праведният възлиза нагоре. И непременно нечестивият ще се заличи от земя-

та, а праведният ще остави потомство.

Присъдата за тия неща отдавна е изречена от Господа и никой не може да даде обратно направление на живота.

„Проклет ще бъдеш в града и проклет ще бъдеш на полето. Проклети ще бъдат кошът ти и

нощвата ти...“ (Втор. 28:16–17).

Значи и от нощвите, па и от устата може да се отнеме.

Нека разгледаме:

I. Произхода на греха.

II. Начина на действието му.

III. Последствието.

I. За произхода на греха между хората има главно две мнения или две учения.

Човеци, които не могат да се покорят на Божието Слово, вярват, че грехът произтича от дивите животински инстинкти на човека, и очакват, че с развитието на науката и културата хората ще престанат да грешат. Другото мнение е учението на Божието Слово, което казва, че Бог създаде човека праведен, но едно непослушание на Божиата заръка го смъкна в греховни похоти и го

постави под робството на Сатана, чийто дух сега владее поднебесното пространство и тика хората в греховни мисли и престъпни дела. Ако това е така, уви! горко на нас човеците – кой ще ни избави от туй робуване на сатанинските сили?!

Множество факти, изпълващи живота на прости и учени, всеки ден ни изявяват и доказват, че учението на Божието Слово за произхода на греха е вярно.

Ако се вгледаме в живота на лъжците, крадците, блудниците и ги разпитаме как са станали такива, ще видим как те са заробени и се държат в това робство от духовна сила, която те не могат да надвият. Същото е и със случайните престъпници от какъвто и вид да са. Не са въвн от това и колективните престъпления на човеците като заробванията, войните и ограбванията чрез силата на военна победа. Нима са толкова глупави днес тези, които управляват света, та не разбират какво е право, истинно и честно? О, те добре знаят това, но като имат силата на своя страна, немилостиво угнетяват слабия – победе-

ния, като не знаят, че утре и самите те ще се намерят в положението на угнетявани и грабени от по-силните. Както говори пророкът: „Горко на тебе, който разоряваш – когато престанеш да разоряваш, ще бъдеш разорен“ (Исайя 33:1).

Измамата обаче, от начало и до днес, е била, че така трябва да се постъпва с победения враг! Кой поддържа тази жестока и глупава лъжа в човешкия частен и колективен живот? Ако науката и културата изкореняват греха от човека, днес никой не би прилагал дивашкото правило, понеже днешните управители на света не са диваци, а културни човечеци и още се наричат християни. Но поднебесният княз знае да съчини за момента чудесна философия за свети права на победителя, за вероломството на победения, в името на бъдещето спокойствие на света. Когато се бият две деца или двама простаци, ние бързо отсичаме нашата присъда над тях. Обаче тук се бият умни хора – работата е друга, – трябва да има сериозна причина! А

причината е все тъй сериозна, както при детския и просташкия бой. В един миг на раздразнение един цар, един министерски съвет, един парламент говорят думи, вземат решения и хвърлят цели народи в изстребителна война и опустошения. После настъпва опомняне, но ръкавицата е вече хвърлена, дуелът е обявен, честта е ангажирана, шепне страшният съветник – князът на поднебесната. Каква дива логика! Оскърбил си един човек с дума, той ти ударил плесница, ти, за да запазиш честта си, му счупваш главата и така запазваш своето достойнство на човек?! Не, това не е достойнство, нито е чест за човека да чупи главата на брата си, защото той му ударил плесница. Та нима човешкият разсъдък е толкова беден, за да възприеме такова глупаво поведение?

Ето, вече години са минали, откакто едни народи победиха други народи, те се клаха, опустошаваха села и градове, напоиха земята с кръв и я наториха с месо. После наредиха закони – победените да плащат данък на победителите! Вярват ли тия образовани хора, че по тоя начин отиват към умиротворение на света? Никак, но те съзнателно поддържат по този начин враждата между народите, защото така ги учи князът на поднебесната власт – дяволът, комуто са нужни нови кръвопролития, докато хората почнат да проклинат Бога – защо ги е Той създал.

II. Сега нека да разгледаме начина, по който грехът действа. Ако грехът беше остатък от дивашина и скотщина, през които човечите са ми-

нали при своята първобитност, тогава ние сега щяхме да имаме поколение от свършени човечеци и даже цели такива племена. Такова нещо обаче не е имало, няма и няма и да има някога, защото грехът е духовна същина и действа главно чрез лъжа и измама върху човешкия разсъдък. Чрез това действие умовете на човечите се помрачават, та наричат злото добро, а доброто зло! Бродейки дълго из тази духовна тъмнина, те почват да наричат тъмнината виделина, а виделината тъмнина. Било лично в един човек, в

едно общество или в цял народ, първото оръжие на инспиратора на греха – дявола, е заблудението – той се старее да тикне пациента си в заблуда по отношение същината на нещата. Успе ли в тази първа крачка, вратата му е отворена за по-нататък, докъдето иска.

Колко пъти слушаме такива разкаяния: как дойде на ума ми тази мисъл! Да, тая мисъл! Тя подвежда всекиго от нас. Как не можах да позная

примамката, та стъпих в тая примка и се улових! Ние сме свършени глупци по отношение на великия измамник. Тук сме наистина като конско ергеле, което вири глава, докато въжето почне да стяга гушата му. А след това всичко е свършено – юздата ще се турне, самарът тоже, товарът ще се качи и камшикът и шпорите ще довършат останалото. Мнозина казват: „Е-е, ех! Да знаеш, приятелю, от какъв род съм, какво беше моето детинство, какви перспективи имах пред мен – какво бъдеще ме чакаше..., но... но... една случка ме погуби! Да, една – само една случка е достатъчна, за да падне най-силният човек и никога вече да не стане! Една случка, една неправилна стъпка коства живота на туриста из алпийските върхове. Една случка е отнела щастието и живота на милиони човечеци. Тази една фатална стъпка никой от човечите не е тъй мъдър, за да я избегне – освен онзи, когото Господ рече да опази. Никой друг не може да те опази!

Има едно голямо множество добролюбци, миротворци – горещи противници на човешката престъпност, особено на ония човешки престъпления, които разстройват добрия порядък на обществото и внасят смут, несигурност в живота на хората. Тия миротворци, когато срещнат окован човек, каран от силна стража, думат: злодеец, тъй му се пада. А с какво любопитство се трупат светът около издигнатата бесилка, за да види как ще увисне един човек! Да, там ще бъде насилствено убит от властта един човек, защото

е нарушил реда на живота. Кой е устроил тоя парад? Кой води любопитните мъже, жени и деца да гледат как човекът ще увисне на въже-то? О, това срамно тържество по един начин е устроил същият онзи, който е довел човека до бесилката. Началото на тоя срам човешки е започнало с открадване на едно яйце от нечий дом, на един лев от кесията на родителите!

Кой ще варди детето да не направи тая първа крачка, кой ще спре краката на подхлъзналия се младеж, кой ще умилистави страшните съдии, кой ще разпъди безсърдечната публика да не гледа срама на една майка, на един баща, кой най-сетне ще се съжали над човека, който ограби толкова добри човеци, изкла едно семейство, не се съжали от писъка на децата?!

Осъденият е от добро семейство със солидно възпитание, с висше образование, никаква диващина и скотщина не е останала у него. Той е бил човек с добро поведение, но изведнаж станала промяна в него – обхванала го страст да яде и да се опива, да играе на хазарт, да не си гледа работата и тъй достигнал до въже-то!

Но човешките закони не предвиждат смъртно наказание за всички престъпления, човешката административна власт не може да издири всички престъпници. Има способности престъпникът да се изплъзне от ръката на правосъдието. По тоя начин престъпниците се увеличават чрезмерно много и достигат до съветници, съдии, управители, учители, писатели, поети, художници, почетени търговци – целият живот човешки попада под тяхната власт, дотам, щото и кадилницата на Божия олтар минава в ръцете на най-големите престъпници на Божия и човешки закон.

Тогава? Ех, тогава настъпва Божието правосъдие... Тогава това, което за човека не е възможно, за Бога е възможно.

III. Последствието

Цялото битие във вселената е изградено от причини и последици. Има ли причина, непременно последствието ще последва. Грехът е една причина, която произвежда съответни на себе си последици. Както семката дава своя род и вид растение и плод, така и грехът се проявява в живота на хората като растение със стебло, разклонение и плод, приличен нему.

Причината, която зароди греха в човека, е лъжата. Оттук и цялото стебло, разклонението и плодът на греха е лъжа. Причината – лъжа, съдържанието – лъжа, и плодът му – лъжа. Поради това си естество грехът се крие по начин, щото хората не могат да познаят коя е причината на дадено чувство, копнеж и желание в душата им. Така те изпадат в лъжливо състояние да смятат последиците на едно преживяване за причина и обратно, причината за последица. Така напремер миротворците и добролюбците считат ре-

волюциите и войните за върховни злини, някои считат даже и държавното устройство за зло. Многоуважаваният от хората Толстой учеше, че държавата е зло. Да, вярно е, че революциите и войните са върховни злини, че държавата върши много злини, а най-главно тя приготвя революциите със своя отживял строй и пряко причинява войни, като дълги години обучава гражданите си, въоръжава ги и ги настройва против съседните народи. Но цялото това организирано зло не е причина, а само неизбежна последица на лъжата, която кара детето да открадне пари от кесията на родителите си, лъжата, която изостря вкуса в устата му, а затъпява вкуса на душата му. Лъжата, която подтиква младежа да откъсне плода на своя живот, преди да узрее, лъжата, която представя на съпрузите честното брачно легло прозаично, а уличната любов поетична, лъжата, която учи човека, че отмъщението ще върне изгубената му вече чест. Тази страшна лъжа, която превръща една страна на разбойнически вертеп, гдето хората се превръщат на мръвки от врящ котел, а управниците се въоръжават с вилици, за да си вадят която мръвка им се поревне! Тогава, ей тогава проговорва гърмът на Божието правосъдие. Тогава Бог си избира наказателните санкции: потоп, огън от небето, мор, глад, земетръс, война, революция – едно от тях или няколко заедно, или поред едно след друго.

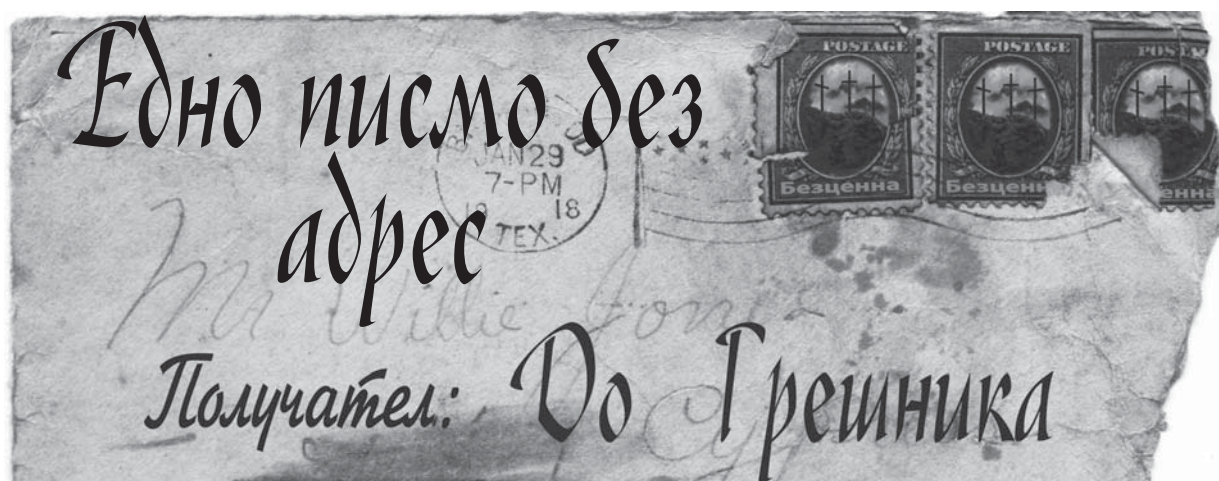
За уверение на невярващите, че това е така, нека да потърсят сведения из човешката история, да се вгледат в ежедневния живот и най-сетне нека се взрат в Божието Слово, което предупреждава хората с бащински съвети как да избягват греха.

Вестниците всеки ден съобщават най-потресаващи събития от престъпен характер, които се случват в семействата, селата и градовете. Ако любопитстваме да узнаем причината на тия явления, на дъното ще се намери грехът. Страшно неразумно е да се предаваме на нашите сласти и страсти и да чакаме добри дни за себе си и за рода си. Божието Слово казва: „Който желае да обича живота и да види добри дни, нека пази езика си от зло и устните си от лъжливо говорене; нека се отклонява от злото и върши доброто; нека търси мир и се стреми към него. Защото очите на Господа са върху праведните и устните му към тяхната молитва. Но лицето на Господа е против ония, които вършат зло“ (I Петр. 3:10–12).

Надеждата на престъпника е, че ще се укрие, че с хитрост ще избегне наказанието си. Такава надежда е напразна. Грехът ще те намери където и да се скриеш, когато ти не мислиш и не се надяваш, той ще похлопа на вратата ти по начин, който не знаеш.

Християн

Писмото, за което ще разкажем, не беше съвсем без адрес, но адресът, който беше записан на плика, се състоеше само от две думи. Тези две думи определяха състоянието на човека така, щото всеки можеше да каже – да, това е моето име.

Ето какъв беше загадъчният адрес:

До Грешника

Нищо повече. Нито улица, нито №, нито град, нито село.

Пощенският раздавач го взе от главната пощенска станция и почна да го посочва на мнозина. Най-първо той го посочи на едно духовно лице, защото си помисли: думата „грешник“ има духовно значение и духовникът трябва да познае кой е действителният получател. Но духовникът, като го взе, прочете адреса: До Грешника, помълча малко, като да искаше да си спомни някого, после повдигна рамене, като да се чудеше, и като го върна на раздавача, каза: „Между моите събратя по служба такова лице няма, също и в нашите енории няма подобна личност. Виж на друго място“.

Раздавачът взе писмото и веднага му дойде на ум да го отнесе в Академията на науките, защото, си рече той, там ще разгадаят и ще намерят загадъчния получател. Той предаде писмото с много други писма на секретаря на академията и си отиде.

Секретарят почна да преглежда писмата, взе и това писмо, прочете: До Грешника, поусмихна се и каза: „Куриоз, но нека го покажа на г-да професорите“. Писмото мина от ръка на ръка между професорите, всички прочетоха адреса: До Грешника, и никой нямаше дързостта да го приеме за себе си и да го отвори.

На другия ден секретарят заедно с другите писма предаде и това писмо на пощата. Там то се смеси с другите писма и на другия ден то се намери в ръцете на друг раздавач. Той, като прочете адреса: До Грешника, помисли малко и

си каза: „Ще отнеса това писмо в адвокатския клуб, те ще му намерят получателя, понеже при тях идват различни престъпници“.

Когато писмото се намери в кутията на адвокатския клуб и беше изложено с другите писма, всеки можа да прочете: До Грешника, но никой цял един месец не дръзна да го вземе.

Един ден разсилният го взе и го отнесе в големия затвор, като си рече: „Тука грешник не може да има, но в затвора сигурно ще се намери такъв“. Там също го разнасяха от килия на килия, викайки: „Писмо до Грешника!“. Затворниците се замисляха, повдигаха рамене от учудване, но никой не каза „Мое е“.

Като не намериха получателя в затвора, върнаха го в съда и го предадоха на прокурора. Той прочете: До Грешника, замисли се и си рече, че ще го покажа на господата съдиите, но никой от съдиите не посмя да го вземе.

Тогава и от тук върнаха писмото в пощата. Не се мина ден-два, ето, че писмото за грешника попадна с писмата на друг раздавач. Като го поразгледа и той, помисли си и си каза: „Това писмо сигурно ще намери получателя си между търговците“, и почна да го показва по банките и търговските магазини, на служащи и на господари, но не се намери никой да го приеме, само прочитаха адреса – До Грешника, и пак го връщаха на раздавача. Тогава му хрумна да го постави между писмата на правителствените учреждения и така правеше много дни, докато изреди министерствата и всички други учреждения, но нито на едно място не се намери кой да го вземе.

Най-после взеха, та го изложиха на мястото на недоставените писма и там то стоя доста дни и месеци, ако не и години. Тука го видяха толкова много хора от разни съсловия и състояния, че може да се каже то стана пословично с адреса си — До Грешника, но никой не го поиска.

Един ден се случи да мине край пощата един работник – надничар, който този ден,

като беше чакал до обяд някой да го повика на работа, отчаян тръгна напосоки из града и така се намери при голямото здание на пощата, влезе вътре и почна да разглежда недоставените писма. Така, разглеждайки ги, погледът му попадна на писмото, адресирано до Грешника. „До Грешника, до Грешника – запрочита той адреса: – до грешника, значи за мен! Кой е като мен. Аз, аз.. . нямам почивка ни ден, ни нощ... аз страдам телесно и душевно... Причината за моите мъки е моят грях. Да, грехът е враг на тялото и душата ми. Аз помня хубавите години на моето детинство... Мама... Тати... О, какви добри родители бяха те... Ни един техен съвет аз не опазих и бавно слязох в тая долина на скръб и мъка“. Тогава бързо и нервено той закрачи навътре да поиска писмото, адресирано до грешника.

Бързо разкъса плика и почна да чете. Четейки, умът му се задълбочаваше в ония мисли, които бяха изказани в това чудно писмо. Това не бяха обикновени човешки размишления или някакви нравствени правила и поучения, не бяха и някакви дълбоки философски съждения, нито някаква наука за чародеяния. Напротив, думите на писмото съдържаха съвсем прости истини. Да, прости истини, но истини, които пареха по душата на човека като живи въглени! Думите на писмото откриваха същината на ония причини, които правеха човеците нещастни. Там се откриваше какво нещо е грехът и защо човек върши грях.

Първото нещо, което се казваше в писмото, беше за състоянието на човешката душа.

Човешката душа, се казваше в писмото, е неволна робиня на греха и оттам тя става оръдие на много различни злини.

Когато работникът прочете тази мисъл, той доста дълго време остана като прикован на нея и като я повтаряше – неволна робиня на греха, той се опомняше. Целият му нещастен живот премина през ума му в тоя миг. Едно откровение на причината за неговото падение премина като светкавица и освети ума и сърцето му. Очите му постепенно се напълниха със сълзи, които потекоха по бузите му като две поточета и капнаха на земята. Сърцето му се стопи като восък пред огън. Сега му стана ясно като ден защо душата му се огъваше пред всяко зло. Защо той не е могъл да устои на нито едно изкушение в живота си. Той видя стълбата, по която е слизал все надолу, от зло в по-голямо зло. „Душата ми е била неволна робиня на греха“, промълви той. Една скръбна усмивка премина по устните му и той се изправи като човек, който е дошъл на себе си. Тогава пак запрочита писмото.

В следващата част на писмото се говореше за едно възможно възвръщане на душата в нейното първо – свободно състояние. Тук главно

се откриваше източникът на онази сила, която можеше да изтръгне душата от нейното неволно робство на греха, показваше се онова условие, според което една душа можеше да се освободи. Силата за избавление се давала от Самия Бог, а условието изискваше една проста покорност от страна на човека на тази Сила. „О, – възкликна работникът грешник, – покорност ли? Няма да се противя! Какво имам вече? В мене всичко е разрушено от греха. Нищо чисто, нищо честно, нищо свято не е останало в моята душа пред Бога и пред хората, аз съм един загубен! Да, загубен грешник! Ще изповядам греховете си пред хората, където това е нужно, и ще потърся прошка от Бога и хората – дано би ми се простило голямото зло – многото ми грехове!“

По-надолу писмото обясняваше какво е дадено от страна на Бога за изкупването на душата. „Скъпо е изкупването на душата – казваше се в писмото, – никой не може да даде откуп за брата си. Целият свят, ако би се дал за една душа като откуп, пак не може да я изкупи“. Четейки тия редове, работникът грешник усещаше, че го побиват студени тръпки. Той се усещаше изгубен при тия мисли за цената на душата. Ако цената на целия свят не стига за изкупването на моята душа, тогава аз съм вечно изгубен! Но като прочете по-надолу, той намери написано: „Кръвта на Сина Божий ни умива от всеки грях“, „Както чрез един човек – Адам, грехът влезе в света, така чрез един ходатай – Исус Христос, оправданието се дава на всички, които вярват“.

Тук той се спря и се замисли. Какво значи това: който вярва? В какво да вярва? В Бога ли? „Но в Бога аз винаги съм вярвал. Вярвал съм и в Исуса Христа, че той е Син Божий, и при все това дойдох до това страшно състояние. Нека прочета по-надолу, може би тук се обяснява това чудно нещо на вярата“, каза той и зачете: „А които повярваха, даде им власт да бъдат чада Божии, които се родиха не от плът, нито от похот мъжка, но се родиха от Бога“. „Това е мъчно и неразбрано за мене – каза работникът грешник, – няма да чета вече“, и той сгъна писмото и го сложи в джоба си.

Няколко дни се бяха минали, през които работникът не беше погледнал в писмото за грешника. През това време неговият ум се луташе и търсеше обяснение на това рождение – не от плът, нито от похот мъжка, а направо от Бога.

Но колкото и да напругаше умствените си сили, той нищо не разбра. Тогава взе наново писмото до Грешника, разгъна го и почна да чете не поред, а тъй, наслуки. И той прочете на едно място тази мисъл: „Не се чудете, че ви рекох трябва да се родите отново – роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух“. „Това е чудно нещо – рече той, – и само един Бог може

да го разясни на човека! Да, един Бог само може и аз трябва да се моля за това! Боже! бъди милостив към мен, грешния, окаяния!“ При тия думи душата му се размъти като вир, на чието дъно има кал. „Дали ще ме послуша Бог? Дали ще ми покаже как да се родя отново?“

Писмото стоеше разгънато на коленете му, погледът му падна върху него и той прочете: „Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат човешкият Син, та всеки, който вярва в Него – да има вечен живот“.

Една нова светлина освети неговия ум. „Сега разбирам – извика силно той, – да получа новото рождение, може само чрез смъртта Исусова“. Редица нови мисли почнаха да се роят в неговия ум. В тоя ред на мисли работникът грешник разбра, че Кръвта на Сина Божий може да бъде достатъчна цена срещу греха и че само тя е тази, която може да удовлетвори Божия закон и да изкупи падналата душа. За да не изпусне ума му тази мисъл, той реши да я запише и напиша тъй:

ПАДНАЛАТА ЧОВЕШКА ДУША — {ИЗКУПЕНА С ЦЕНАТА НА КРЪВТА ИСУСОВА}

Става Ново Божие творение

Дни наред работникът грешник се бори с един невидим враг, който помрачаваше ума му и вкаменяваше сърцето му спрямо тази истина, в която той виждаше единствения спасителен път от своето окаяно състояние. През това време той се молеше, викаше към Бога за милост и помощ, като същевременно четеше и писмото. От това негово усилие в него се породиха надежда, че той ще изработи спасението си с молитва и постепенно изоставяне на злите грехове и навици. Веднъж в своите усилия той прочете в писмото до Грешника тия думи:

„Дойдете при Мен всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28).

С прочитането на тая покана от страна на Онзи, който е дал живота си и пролял кръвта си

за грешния свят, с работника стана нещо, което го накара да скочи на краката си и да извика: „Как?! Така ли с греховете си, както съм, да се предам на Христа?“. И някой си му отговори: „Да, така!“. „Но така, с греховете си?!“ – повтори работникът въпроса си, развълнуван от нещо, което ставаше в неговата душа. „Тогава нека се моля“. В този момент работникът се моли, но не както досега. Той се молеше като човек, който насилва едни врати, за да му се отворят!

От този час за него стана ясно едно велико нещо, а това беше: че никоя молитва и въздържание не могат да очистят веднъж извършени грехове. Той се чудеше как се е въврял в това пагубно разбиране и същевременно се чудеше как хиляди набожни хора лъжат душите си, че ги спасяват с молитви и въздържание. Той беше прочел някъде си, писано от някой си много почитан от хората мъдрец, тия мисли: „Спасението ти е в твоите ръце. Ти можеш да се спасиш, ако искаш!“. „Колко глупава мъдрост – си рече той. – Сега разбирам измамата на това дяволско проницателство (лукавство) – можеш да се спасиш, ако искаш. Че в това има нещо истинно, е така, но че спасението е в твоите ръце, е лъжа. Истина е, че трябва да искаш спасението си, но от кого да го искаш? От твоите набожни и морални усилия ли? Да го искаш по тоя начин, означава да градиш на пясък къщата си“.

Като разбра, че спасението му е в ръцете Божии, от тоя час той още по-решително почна да вика към Бога за милост. Това викане обаче не беше запланувано от неговия ум, защото то дохождаше от време на време в него и той го усещаше като нещо, което предизвикваше вълнение в сърцето и ума му. То идваше произволно – не по негово желание или искане, но беше нещо приятно и желано от неговата душа и той искаше да го посещава по-често, и даже да бъде постоянно в него. Веднъж той се видя свършено празен, като изпразнен съд, и се уплаши за себе си. Тогава наново почна да чете и да дири в писмото за грешника разяснение за своята празнота и намери писано в него за някои си, които викали дълго време и искали помощ от Бога, но не им се отговаряло. Но най-

Получени дарения от страната за списание „Духовно Слово“ за периода от 30.06.2009 г. до 26.09.2009 година:

Светозар Цветков Александров – петдесет лева (50.00 лева)
Георги Танев – петдесет лева (50.00 лева)

Благодарим на всички, които подпомагат издаването и списването на списанието, чиято цел е да насърчи, подкрепи или да изобличи, ако е потребно, своя читател, за да има живот вечен, в познаването на нашия Спасител – Господ Исус Христос, който е Пътят, Истината и Животът.

„Който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота“ (Откр. 22:17).

сетне, като постоянствали неуморно, получили пълен отговор от Бога. Като прочете тия неща, работникът се усети изпълнен от една голяма сила. „Нека бъда като един от тия – рече той, – няма да престана да викам към Бога, докато не получа отговор, който да даде на душата ми пълна увереност, че миналите ми грехове са простени!“ При това той се хвърли на земята и завика от дълбочината на душата си:

– Прости! Прости на мене, грешния! Дай увереност, Господи, на душата ми, че си ми простил!

Така като викаше, една струя от радост почна да пълни сърцето му, но и някакъв страх за бъдещия му живот го смущаваше. „Дали ще мога да се опазя от ново съгрешаване“, думаше си той. Тоя страх го плашеше, но радостта,

като се увеличаваше, дотолкова го овладя, че най-после той извика: „Вярвам, Господи, че ти си ми простил! Аз съм вече твой!“. Тогава от вътрешността на душата му почна да извира една благодарност към Бога, каквото той за първи път усети, и това продължи доста дълго време.

Всичко това беше едно преживяване на душата, разумът не се противеше, той одобряваше това нещо. Нему се виждаше като твърде добро такова едно състояние и желаше все тъй да е занапред. Той приличаше на работник, който е освободен от една дълга, тежка и мъчителна работа. И повтаряше: „Все тъй да е, все тъй да е“.

Навин

„Трябва да се родите отгоре“ Иоан 3:7

Новорождението е една от основите на спасението, затова вие трябва внимателно да изследвате себе си, родили ли сте се „от горе“, защото мнозина мамят себе си, въобразявайки си, че те са новородени, макар това да не е станало с тях. Ясно е, че името на християнина още не е животът на християнина, и затова нищо не означава, че някой се е родил в християнска страна и се бие в гърдите, че изповядва християнството, освен ако в него не се извърши новорождението със силата на Светия Дух. Да се родиш от горе, е толкова тайнствено преживяване, че то не се поддава на описание с думи – то трябва да се преживее. „Вятърът духа, дето ще, и чуваш шума му; но не знаеш откъде иде и накъде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа“ (Иоан 3:8). Обаче това новорождение се проявява и е осезаемо: забележимо е по външните плодове на живота, а се вкуся вътрешно, като осъзнаваш, че си помилван. Това велико дело е свръхестествено. Човек сам не може да го извърши. Необходимо е животворящата сила да бъде излята в сърцето на човека, откъдето това благодатно влияние ще се разпространи по цялото същество на човека. В това се заключава не само промяна на моето название, но и възобновяване на моята натура, така че след това съм свършено друг човек – ново създание в Христа Исуса. Да се умие и облече мъртвецът, е едно, а да бъде възкресен, е друго нещо. Първото може да извърши човек, а второто само един Бог. Затова, ако ти се родиш от горе, то непременно ще бъдеш в състояние да дадеш подобно свидетелство: „О, Господи Исусе, предвечний Отче, Ти си начало на моя духовен живот! Ако Твоят Дух не вдъхна в мен нов, свят и духовен живот, аз още щях да продължавам да бъда мъртъв в греховете си. Моят небесен живот произхожда от Теб и на Теб аз дължа всичко: Моят живот е скрит с Христа в Бога. Сега вече не аз живея, а Христос живее в мен“. Да ни помогне Бог да имаме увереност в този важен въпрос, защото да не бъдеш роден от горе, означава да не бъдеш спасен и да нямаш прощение на греховете, да бъдеш в света без Бога. Моли Бога от цялата си душа, щото Той да ти даде този дар, и не си давай спокойствие, докато не го получиш. Ти трябва да имаш пълно общение с Бога, началото на твоя живот.

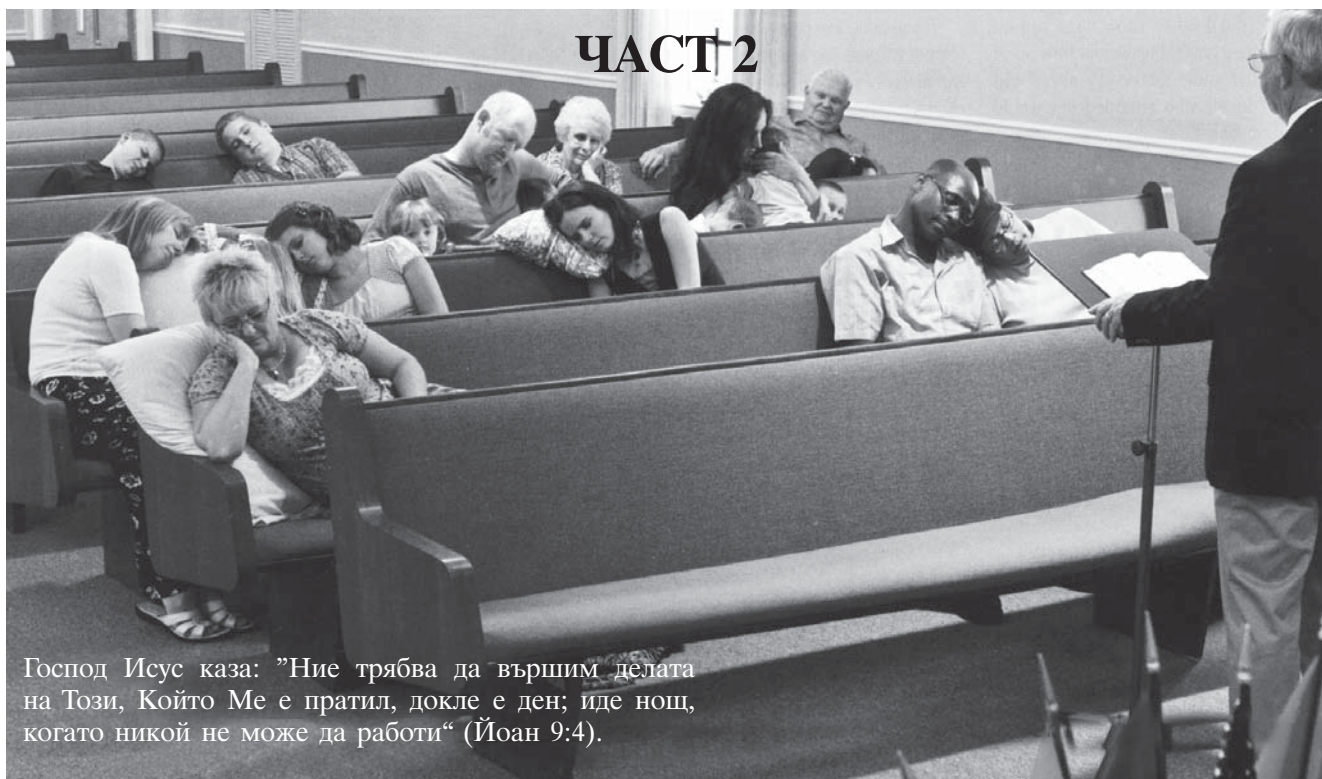
Драги пътнице към вечността! Не забравяй също, че само новорождението ти отваря път в Божието Царство. Раждане свише чрез силата на Св. Дух унищожава властта на греха в твоето сърце, а ежедневното и постоянното освещение те опазва от падение. Ето къде е пътят, по който можеш да се върнеш при Бога, Който в Свящото Писание 678 пъти те призовава „Ела“.

Ч. Х. Спърджън

ЗНАЦИТЕ НА ВРЕМЕТО

ЧАСТ 2

Господ Исус каза: "Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи" (Йоан 9:4).

Мнозина тълкуватели смятат, че имат достатъчно основания да вярват, че в последните времена древният Вавилон отново ще се възстанови и ще бъде център на антихристиянската световна империя. „Великият Вавилон, майка на блудниците и на гнусотиите на земята“ (Откр. 17:5)! Вавилон, началото и край на всяко религиозно и морално отстъпничество в съвременната човешка история без Бога!

Световните царства застават напълно в светлината на пророческите разбирания, когато самите те се съюзят с Вавилон в Средния изток и гледат на него като на техен център. (Между другото, почти целият свят участваше наскоро във войната с Ирак, където е бил древният Вавилон, и на него се гледаше наистина като на важен център. По-късно стана ясно, че от всички причини, които се изтъкват за започване на войната, май една от тях е вярна – енергийните ресурси.) По такъв начин Навуходоносор, върховният владетел на първата световна империя, от пророчеството направи Вавилон своя столица. Мидяните и персите са съществували от векове, но те стават световна империя в пророческия смисъл

едва когато Вавилон е завладян от Кир и там се премества персийската столица. Може да се каже, че подобно нещо става и с гърците. Развитието на тяхната велика цивилизация в течение на много векове остава като че ли незабелязано от пророчествата. И това остава така, докато Александър Велики, след като побеждава персите, завладява Ориента и избира Вавилон за своя столица. От този момент гръцкото царство като трета световна империя придобива значение в пророчеството. И сега можем да се запитаме: дали пък и четвъртата световна империя не ще излезе на световната сцена в своята кулминация, след като избере Вавилон в Месопотамия за център на антихристиянството? „Подир това, като погледнах в нощните видения, ето четвъртият звяр, страшен и ужасен и твърде як; той имаше големи железни зъби, с които пояждаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с нозете си; той се различаваше от всичките зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога“ (Дан. 7:7).

Ние не можем да отговорим с пълна сигурност на този въпрос, но възможността от подобно развитие остава. Изпълнението обаче

на този сценарий би било съвършено обяснение на пророческото слово. Дотогава можем само да чакаме. Но се вижда съвсем ясно, особено след скорошните световни събития около Ирак, че пътят на световната история се придвижва неотклонно на изток като неин център и посоката на събитията още по-ясно ни разкрива, че развоят на последните времена вече започва да изплува на повърхността.

2. Много от знаците на времената показват непогрешимо, че Краят е близо.

•**Бързо развитие на средствата за комуникация.** Човечеството е свързано чрез новите технологии на комуникация. Световните събития се разширяват териториално. Европа е изведена от нейната горда изолация. От XIX век насам за първи път започва да се наблюдава единомислие в световната история, за да се стигне до създаване на Европейския съюз с единна конституция, като този съюз в много отношения е в единомислие със САЩ и Русия. Сега всички народи са като части на една голяма машина, които са във взаимодействие и задвижват едно голямо зъбно колело.

•**Световна търговия.** XIX век. Поглъщане на малките индустриални предприятия от подобни, но по-могъщи от тях – поглъщането е по хоризонталата. XX век. Поглъщане на различни малки и големи индустриални предприятия в гигантски концерни, тръстове. Създават се многобройни тръстове, включващи различни области от индустрията – въгледобив и нефтодобив, машиностроене, производството на захар, цигари, жп транспорт и др. Появяват се множество конгломератни сливания и поглъщания, при които обединяващите се компании са с коренно различен предмет на дейност – сливането става във вертикална посока. Започналата в края на 70-те години най-силна вълна на сливания и поглъщания продължава и до днес. При нея настъпват съществени изменения във фирмената структура на развитите индустриални държави. Прави се крачка към международни и трансконтинентални сливания и поглъщания, които са вече продукт и на глобализацията в световната икономика, като се дава началото на мощна „световна вълна“, започваща с XXI век. Въпреки нарастващия брой на противниците на процесите на глобализация, тенденцията на сливания и поглъщания не само не се забавя, а напротив – задълбочава се още по-силно и непреодолимо. Въвеждането на единната ев-

ропейска валута, разширяването на единния европейски пазар и влошаването на икономическата конюнктура в глобален план дават тласък на рекордни по мащаби и стойност сливания и поглъщания в почти всички сфери на икономиката.

•**Контрол в търговията.** Необходимост от централизиране в управлението на търговията. Явява се възможност за отказ – „никой да не купува или да продава“ (Откр. 13:17). Модерна система за бойкот.

Правителствени мерки и реформи за подобряване на икономиката, нови програми, което е възможно единствено чрез организация и централизация. Само така може да се спаси икономиката от заплашително сгромолясване. Само по себе си организирането на производствения и търговския поток не е антихристиянско начинание, а е необходимост в икономическия свят за благо на хората в дадена държава.

•**Развитие на военната техника.** Подобрене на най-страховитите оръжия за кръвопролитие. Опасност от биологично изчезване на водещи цивилизовани народи. Увеличава се необходимостта от вдвояване и поддържане на мир между народите (1 Сол. 5:2, 3).

Армиите наброяват милиони. „И числото на воюващите конници беше двеста милиона“ (Откр. 9:16). Във войната през 1914–1918 г. воюващите са били 40 милиона. Убитите в тази война са били 9 милиона, а умрелите в епидемии – 35 милиона. През Втората световна война са загинали около 70 милиона души.

Една трета от човечеството е избита (Откр. 9:15, 18). Със сигурност такова количество би било възможно да се достигне и сега с мощните оръжия, които притежава човечеството – атомни и водородни бомби. Например баллистични ракети Trident II, всяка с бойна ядрена глава, носеща 3800 килотона взрив (за сравнение: атомните бомби над Хиросима и Нагасаки са били съответно 15 и 21 килотона). Списъкът на оръжията за унищожение е дълъг. Изчислено е, че населението на земята на 8 септември 2009 г. ще бъде 6,783 милиарда жители. Една трета от това са 2,261 милиарда жители. Само в Азия живеят около 4,5 милиарда, а в Европа – 750 милиона.

•**Световна религиозна пропаганда.** Според пророческите Писания лъжливият Пророк ще принуди малки и големи да се поклонят на Антихриста (Откр. 13:12, 16).

Потискане на истинската вяра в Христа.

Преследването на християнството никога не е спирало, само подходът е променен. В миналите векове християните са подлагани на жестоки преследвания, не че това не е факт и сега, но в по-голямата част на света похватите на Сатана са претърпели промени. Неговите усилия вече са насочени да бомбардира с лъжи умовете на хората. В училищата е забранено да се изучава теорията на сътворението като паралелна на еволюционната теория дисциплина. Поощрява се изучаването на всякакви лъжеучения, проповядването на всякакви лъжи за живота на Христос, Който често пъти е показван като шмекер и революционер. Изразходват се милиони долари, за да се компрометира Възкресението на Господ Исус и учението на апостолите чрез филми и скъпоструващи постановки. Наред с това се пропагандират редица религиозни сектантски движения, които нанасят трайни вреди в душите на хората и те не могат да осъзнаят своето собствено греховно състояние. Една лъжа, казана сто пъти, става истина и така с времето истинското християнство се стопява. „Обаче, когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?“ (Лука 18:8). Броят на лъже-християните расте с учудващо темпо, докато тези, които проповядват истинското благовестие, са потиснати и изблъсквани встрани от устремното нарастване на апатията на хората към Истинското благовестие – ПОКАЯНИЕ И ВЯРА В ИСУСА ХРИСТА.

• **Войни и военни слухове до Края** (Мат. 24:6, 7). И все пак, въпреки всичко това, ще има евангелизиране на света. „И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът“ (Мат. 24:14).

– 1500 години сл.Хр. – Библията и части от нея са разпространени на 14 езика.

– 1800 години сл.Хр. – на 71 езика.

– 1804 г. Основаване на Британското библийско дружество.

– 1930 г. Библията е преведена на над 900 езика, което означава, според думите на д-р Килгор, директор на преводната секция от Лондонската библийска къща, че на всеки пет или шест седмици се добавя Библия на нов език.

– 1948 г. Броят на езиците и основните диалекти, на които е преведена Библията, надхвърлят 1100, от които Библийското дружество публикува 770 от тях и издава всяка година

над 11 милиона копия на Писанието.

Наистина, това е мощна евангелизация на човечеството в края на времената (Откр. 7:9–11).

Други характерни белези на последните времена са:

- „Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее“ (Мат. 24:12). Като се умножи беззаконието, тогава още по-ярко ще изпъкне костеливият образ на беззаконието: „човеците ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприязнители на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му“ (2 Тим. 3:2–5).

По такъв начин виждаме навсякъде доказателства, които говорят за приближаващия Край (Мат. 16:2, 3).

• **В политическия живот:**

– пробуждане на Изтока: „Шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и пресъхна водата ѝ, за да се приготви пътят на царете, които идат от изток“ (Откр. 16:12; виж също 9:14–16);

– всеобщо световно политическо вълнение: „И ще чуете за войни и за военни слухове; но внимавайте да се не смущавате; понеже тия неща трябва да станат; но това още не е свършекът. Защото ще се повдигне народ против народ, и царство против царство; и на разни места ще има глад и трусове“ (Мат. 24:6, 7).

• **В икономическия живот:**

– напрежение между богати и бедни: „Дойдете сега, вие, богатите, плачете и ридайте поради бедствията, които идват върху вас. Богатството ви изгни, и дрехите ви са изядени от молци. Златото ви и среброто ви ръждясаха; и ръждата им ще свидетелства против вас, и ще пояде месата ви като огън. Вие сте събирали съкровища в последните дни. Ето, заплатата за работниците, които са жънали нивите ви, от която ги лишихте, вика; и виковете на жетварите влязоха в ушите на Господа на Силите. Вие живяхте на земята разкошно и разпуснато, угоихте сърцата си като в ден на клане. Осъдихте, убихте Праведния; и Той не ви се противи. И тъй, братя, останете твърди до Господното пришествие. Ето земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за

него, докле получи и ранния, и късния дъжд. Останете и вие твърди, и укрепете сърцата си; защото Господното пришествие наближи“ (Ис. 5:1-8);

– организация и централизация: „...за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име“ (Откр. 13:17).

• **В техническия живот:**

– развитие на комуникациите – приближаване на хората един към друг – усъвършенстване на военните технологии – необходимост от съглеждане на опасността от самоунищожение от водещите цивилизовани народи.

• **В религиозния живот:**

– себеобожествяване: „Никой да не ви измами по никой начин; защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи [както Бог] в Божия храм и представя себе си за Бог“ (2 Сол. 2:3, 4);

– спиритизъм: „А Духът изрично казва, че в послешните времена някои ще отстъпят от вярата, и ще слушат измамнителни духове и бесовски учения“ (1 Тим. 4:1);

– претенции за набожност: „...имащи вид на благочестие, но отречени от силата му“ (2 Тим. 3:5);

– фанатизъм: „Исус в отговор им каза: Пазете се да ви не заблуди някой; защото мнозина ще дойдат в Мое име, казвайки: Аз съм Христос, и ще заблудят мнозина“, „Но имало е лъжливи пророци между хората, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, Който ги е купил, та ще навлекат на себе си бърза погибел. И мнозина ще последват техните похотливи дела, поради които, човеци, пътят на истината ще се похули“ (Мат. 24:4, 5; 2 Петр. 2:1, 2);

– лъжливи доктрини (учения): „Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните“ (2 Тим. 4:3, 4; 2 Петр. 2:1, 2).

• **В моралния живот:**

– чувство за недосегаемост и безопасност: „А за годините и времената, братя, няма нужда да ви се пише; защото вие добре знаете, че Господният ден ще дойде като крадец нощем.

Когато казват: Мир и безопасност!, тогава ще ги постигне внезапно погубление, като болките на непразна жена, и никак няма да избягат“ (Мат. 24:37-39; 1 Сол. 5:3);

– неморално поведение: „А това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена. Защото човеците ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, невъздържани, свирепи, неприятел на доброто, предатели, буйни, надути, повече састололюбиви, а не боголюбиви“ (2 Тим. 3:1-4);

– надменно и подигравателно поведение: „Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: Где е обещаното Му пришествие? защото, откак са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създаването“ (2 Петр. 3:3, 4).

• **В природата:**

– земетресения и природни бедствия: „Защото ще се повдигне народ против народ, и царство против царство; и на разни места ще има глад и трусове“ (Мат. 24:7; виж още Йоил 2:3, 10);

– знаци в Слънцето, Луната и звездите: „А веднага след скръбта на ония дни, слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят“ (Мат. 24: 29).

• **В живота на Божията църква:**

– разпространение на Библията и благовестието по целия свят: „И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът“ (Мат. 24:14);

– охлаждане на мнозина: „Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си“ (Откр. 3:16; виж също Мат. 25:5; Лука 18:8), но бдителност на верните: „Блажени ония слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препаше, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи“ (Лука 12:37).

**Но посред нощ ще се нададе вик:
„Ето младоженецът [иде!], излизайте
да го посрещнете!“ (Мат. 25:6).**

Материалът е подготвен от Хр. Р.

Най-старият човек на света

През 2005 г. в Куба се проведе международна конференция с надслов "За по-дълъг живот". Куба е горда с 2700 от своите жители, всеки от които е над 100 години. На конференцията Мерседес Нунес, 102-годишна, изпя популярна песен. Жуана Фернандес (103г.) и професор Едуардо (104 г.) танцуваха, като Амада Фернандес, след като обяви публично, че ще приготви обяда, отиде в кухнята!

За съжаление Бенито Аброган не уважи със своето присъствие конференцията. Той бе решил да не пътува 386 км., а да си остане вкъщи, където отглежда банани и развъжда специална порода петли за бой. Така участниците в конференцията не успяха да го поздравят за неговата 125-годишнина, чествана на 19 юни 2005 г.!

Точните му години обаче винаги са били мистерия. Неговият кубински паспорт показва, че той е в Куба от 1925 г., но на колко години е пристигнал там, не било ясно. Тъй като бил дошъл от Хаити, кубинската администрация изпратила запитване за наличието на официални данни за това лице, но от администрацията в Хаити отговорили, че не могат да намерят такива. Според кубински официоз, интервюирал най-възрастните комшии на г-н Аброган, те били казали, че винаги са го познавали като най-възрастния човек. Но самият той никога не е страдал от никакви съмнения. Неговата сияеща беззъба усмивка уверено потвърждава, че годината на раждане е 1880 г. "Аз съм", както той гордо казва, "най-старият човек на света".

Може би той наистина е бил най-старият човек. Но Бенито Аброган умира на 11 октомври 2006 г. Дългият живот трябвало да завърши.

Това ни напомня многократно повтарящия се израз: "и той умря", в книгата Битие, глава 5, където се изреждат най-дълго живеещите на земята. Дори се споменава за най-стария Библейски човек: "И всичките дни на Матусала станаха деветстотин шестдесет и девет години; и умря" (Битие 5:27).

Библията разказва сериозно за произхода на смъртта: "Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха" (Римл. 5:12). Но нещата стават още по-сериозни, когато Библията разкрива истината около смъртта: "И тъй като е определено на хората веднъж да умрат, а след това *настава съд*" (Евр. 9:27).

Умъртвени от греха. Смъртта минава във всички човеци. Смъртта се явява уговорена среща. Съд след смъртта.

Настъпило ли е времето да бъдем сериозни? Не е ли време да застанем лице срещу лице с реалността? Може ли някой да ни помогне? Благодарение Богу има Един: Божия Син, Спасителя, Господ Исус Христос. Трябва да се отвърнем от самоизмамата в която живеем, от себеправданието и греха и да обърнем поглед към Господа Исуса Христа, който завърши делото, което се изискваше за нашето спасение, чрез Своята смърт на Голготския кръст, след което Той бе погребан и след три дни възкръсна.

"Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16),

"Понеже, когато ние бяхме още немошни, на надлежното време Христос умря за нечестивите. Защото едва ли ще се намери някой да умре *даже* за праведен човек (при все че е възможно да дръзне някой да умре за благия); но Бог препоръчва Своята към нас любов в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас" (Римл. 5:6-8),

"Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него *дойде* наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Исая 53:5, 6).